HØRING I EUROPA-PARLAMENTET

SVAR PÅ SPØRGSMÅL TIL INDSTILLET KOMMISSÆR

Rocco BUTTIGLIONE

(Retlige anliggender, frihed og sikkerhed)

Del B – Specifikke spørgsmål

Spørgsmål fra Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender

1. ***Vil den indstillede kommissær forpligte sig til at tilslutte sig de retningslinjer, Kommissionen allerede har forelagt Det Europæiske Råd i juni i år vedrørende Tampere II, eller vil han forpligte sig til at oplyse Parlamentet om, hvilke punkter han ikke agter at overtage, eller som han agter at ændre, med angivelse af grundene hertil?***

Ja. Jeg kan fuldt ud tilslutte mig de første retningslinjer for det nye flerårige program for RIA, som Kommissionen fremlagde i juni. Jeg fandt også Deres formand Bourlanges' udkast til betænkning om samme emne meget interessant. Jeg vil navnlig gerne udtrykke min anerkendelse for den måde, hvorpå De fremlagde prioriteterne, fast rettet mod Europas borgeres og befolkningers behov og rettigheder. Jeg noterede mig også med tilfredshed Deres synspunkter om nødvendigheden af at udnytte de gældende traktater fuldt ud, navnlig artikel 67, stk. 2. Jeg skal vende tilbage til dette emne i detaljer under svar 3.

Jeg har ofte haft lejlighed til at understrege, at jeg virkelig værdsætter og respekterer den nuværende kommissær, Antonio Vitorino, som jeg allerede har haft fornøjelsen af at møde for at drøfte "Tampere II". Jeg er sikker på, at han også vil holde mig fuldt underrettet om udviklingerne i drøftelserne om det nye flerårige program for RIA i løbet af oktober måned.

2. ***Vil den indstillede kommissær forpligte sig til sammen med de øvrige medlemmer af Kommissionen at udnytte alle de muligheder, som de gældende traktater allerede giver for at styrke princippet om demokratisk repræsentation i EU-institutionerne?***

EU-institutionerne skal ganske rigtigt handle så demokratisk som muligt under overholdelse af de respektive roller, som traktaterne giver dem. For så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed bør der, som det forklares nedenfor (spørgsmål 3), i første omgang i medfør at EF-traktatens artikel 67, stk. 2, træffes afgørelse om at udvide anvendelsen af den fælles beslutningsprocedure.

Vil den indstillede kommissær forpligte sig til:

3. at tilskynde Rådet til senest den 5. november i år at vedtage den afgørelse, som skulle være truffet inden 1. maj i år om overgang til den fælles beslutningsprocedure for de foranstaltninger, der er nævnt i EF-traktatens afsnit IV, navnlig vedrørende indvandring (EF-traktatens artikel 67 og erklæring 5 til Nice-traktaten)?

Ja. Som allerede nævnt er jeg enig i, at de muligheder, som Amsterdam- og Nice-traktaten giver, skal udnyttes fuldt ud så hurtigt som muligt. Rådet bør i henhold til EF-traktatens artikel 67, stk. 2, træffe afgørelse om at indføre den fælles beslutningsprocedure for nogle af eller alle de områder under afsnit IV, hvor der fortsat kræves enstemmighed i Rådet, og hvor der kun sker høring af Parlamentet. Det civilretlige område, som for størstedelens vedkommende har været underlagt den fælles beslutningsprocedure siden 1. februar 2003, viser, hvordan beslutningstagningen drager fordel af den effektivitet, som er forbundet med kvalificeret flertal, og den demokratiske legitimitet, som det giver, at Parlamentet er medlovgiver.

Resultaterne fra nylige Eurobarometer-undersøgelser er klare: EU-borgerne forventer med rette, at der føres fælles asyl- og indvandringspolitikker, og at der uden unødigt ophold oprettes grænser. I erklæring nr. 5 til Nice-traktaten har medlemsstaterne givet et klart og præcist politisk tilsagn om at træffe de nødvendige proceduremæssige foranstaltninger for at skabe grundlag herfor.

Rådet bør nu opfylde sine tilsagn, jo hurtigere desto bedre.

Jeg tror, at Det Europæiske Råds møde den 5. november kunne blive et vendepunkt i så henseende. Aftalen om forfatningstraktaten viste den politiske vilje til at udvide den fælles beslutningsprocedure til at omfatte praktisk taget alle afgørelser vedrørende retlige anliggender, frihed og sikkerhed. Traktaten skal nu ratificeres af medlemsstaterne, men Det Europæiske Råd bør i november anmode Rådet om at gøre, hvad det kan i henhold til de gældende traktater. En klar afgørelse til fordel for den fælles beslutningsprocedure vil være udtryk for, at man går sammen om at udvikle en fælles tilgang, og er af afgørende betydning for gennemførelsen af det ny flerårige program for RIA.

4. at indrømme EP en de facto-ret til at promovere lovgivningsinitiativer, navnlig når den pågældende lovgivning henhører under et område, der er undergivet den fælles beslutningsprocedure (artikel III-234 i udkastet til forfatning, der erstatter EF-traktatens artikel 192)?

I henhold til EF-traktaten kan Europa-Parlamentet, ligesom Rådet, anmode Kommissionen om at fremsætte passende forslag (EF-traktatens artikel 192), selv om det pågældende område ikke er underlagt den fælles beslutningsprocedure. Kommissionen imødekommer normalt sådanne anmodninger. Under alle omstændigheder skal Kommissionen i overensstemmelse med rammeaftalen med EP (punkt 5) give et hurtigt og tilstrækkeligt detaljeret svar på sådanne anmodninger.

Det Europæiske Konvent diskuterede spørgsmålet om, hvem der bør have den lovgivningsmæssige initiativret, men endte med at stadfæste den nuværende situation i forfatningen ved at give Kommissionen den eksklusive initiativret (artikel I-26) og skrive ind i forfatningen, at Kommissionen har pligt til at begrunde sit svar på anmodninger fra EP eller Rådet (artikel III-332 og III-345). Disse gældende og kommende bestemmelser forekommer mig at udgøre en sammenhængende og afbalanceret helhed under hensyntagen til, at Kommissionen under udøvelsen af sine beføjelser er undergivet Europa-Parlamentets politiske kontrol.

Jeg vil i den forbindelse gerne understrege, at det med henblik på at skabe sammenhæng i Unionens handlinger er af helt afgørende betydning, at arbejdet planlægges godt på interinstitutionelt plan. Jeg glæder mig over, at forfatningen udtrykkeligt fastslår princippet om en årlig og flerårlig programmering, der aftales mellem institutionerne (artikel I-26, stk. 1). Det vil efter min opfattelse være mere effektivt og sammenhængende at behandle og vurdere Europa-Parlamentets ønsker med hensyn til fremtidige lovgivningsinitiativer i forbindelse med drøftelserne mellem institutionerne om programmeringen i stedet for at gøre det på ad hoc-basis i medfør af artikel III-332. I samme ånd tillægger jeg det helt afgørende betydning, at Europa-Parlamentet deltager aktivt i fastlæggelsen af det nye flerårige program vedrørende området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, idet dette vil være en grundlæggende forudsætning for at kunne gennemføre programmet i praksis.

5. ikke at sætte sig ud over EP's forkastelse af såvel ordinære lovgivningsforslag som forslag fra Kommissionen, der vedtages efter en "komitologiprocedure", og allerede nu ændre Rådets afgørelse nr. 468/1999 i denne retning (som foreskrevet i artikel I-35, stk. 2, i udkastet til forfatning)?

Med hensyn til ordinære lovgivningsforslag skal Kommissionen kunne bevare sin initiativret og træffe afgørelse om hensigtsmæssigheden og indholdet af sine forslag. Hvis Europa-Parlamentet er uenig i et forslag fra Kommissionen, må det som lovgiver vedtage de relevante ændringsforslag.

For så vidt angår komitologi-reformen har Kommissionen i sit ændrede forslag af 22. april 2004 forpligtet sig til at tage hensyn til Europa-Parlamentets og Rådets holdninger, når den ene og/eller den anden af lovgivningsmyndighedens parter fremkommer med indsigelser, i forbindelse med enhver form for almengyldig gennemførelsesforanstaltning, der sigter mod at gennemføre hovedelementerne eller at tilpasse visse andre elementer i de grundretsakter, der vedtages i henhold til den fælles beslutningsprocedure. Hvis Parlamentet eller Rådet gør indsigelse, vil Kommissionen således, under hensyntagen til lovgiverens holdninger, enten kunne fremsætte et forslag til lovgivning i henhold til den fælles beslutningsprocedure, vedtage sit oprindelige udkast til foranstaltninger, vedtage et ændret udkast eller trække sit udkast til

foranstaltning tilbage. I alle disse tilfælde vil Kommissionen i henhold til det ovennævnte forslag skulle orientere lovgiveren om grundene til, at den som Fællesskabets udøvende myndighed har truffet den ene eller den anden afgørelse. Det ændrede forslag, hvori Kommissionen overtager ændringsforslagene i betænkning af Corbett af 3. september 2003, skal stadig forhandles i Rådet.

Retstilstanden vil blive ændret ved forfatningens artikel I-35, stk. 2, da denne bestemmelse hjemler en delegation af lovgivningsbeføjelser til Kommissionen, som logisk fortsat vil være undergivet en kontrol fra lovgiverens side. Lovgiveren vil i et sådant tilfælde faktisk kunne tilbagekalde delegationen og/eller blokere vedtagelsen af en delegeret forordning.

6. som minimum at foreslå Rådet, at EP altid høres i forbindelse med indgåelse af internationale aftaler eller vedtagelse af en "fælles holdning", der hører under søjle 3, i betragtning af at sådanne tekster ikke engang er undergivet demokratisk kontrol på nationalt plan, og at give EP-udvalget fuldstændige oplysninger og konsekvent tage stilling til medlemsstaternes lovgivningsinitiativer eller til gennemførelsen af de foranstaltninger, der træffes af EU?

Der er internationale aftaler baseret på fællesskabsbeføjelser, som vedrører vigtige emner såsom tilbagetagelse, retligt samarbejde i civile sager eller bestemmelser om retlige og indre anliggender i generelle associerings- eller samarbejdsaftaler. Jeg skal i disse tilfælde sikre, at Europa-Parlamentet inddrages fuldt ud som foreskrevet i EF-traktatens artikel 300. Når der er tale om aftaler, som mere specifikt vedrører søjle 3-emner, og som er baseret på EU-traktatens artikel 38 og 24, er det Rådets formandskab, der fører forhandlingerne, idet Kommissionens rolle er at bistå formandskabet. Rådet er i dag ikke retligt forpligtet til at høre Parlamentet, men det er absolut ikke afskåret fra at gøre det. Jeg mener bestemt, at Parlamentet bør høres, og vil opfordre de kommende rådsformandskaber til at sørge herfor. Det glæder mig, at forfatningstraktaten udvider Europa-Parlamentets ret til at blive behørigt inddraget på dette område.

I overensstemmelse med den interinstitutionelle aftale er jeg enig i, at det er meget vigtigt, at Kommissionen fortsat holder Europa-Parlamentet fuldt orienteret om initiativer fra medlemsstaterne. Jeg mener, at et loyalt samarbejde mellem institutionerne - et princip, der er knæsat i traktaterne - skal give sig udtryk i en passende og vedvarende udveksling af oplysninger. Unionen fungerer bedst, når alle institutioner forstår hinanden og sammen leverer resultater, der er til gensidig fordel. De medlemsstater, der fremsætter initiativer, er selvfølgelig i en bedre position end Kommissionen til at forklare deres formål og nytte. Jeg vil som kommissær foreslå, at kommissærkollegiet overtager den nuværende praksis, hvor Kommissionen konsekvent vedtager en formel holdning til medlemsstaternes lovgivningsinitiativer. Disse holdninger bør forelægges mundtligt både for udvalget og på plenarmødet.

Hvad angår gennemførelse bør de normale, eksisterende procedurer følges på søjle 1-områder med hensyn til medlemsstaternes lovgivning til gennemførelse af vedtagne EF-direktiver. Med hensyn til søjle 3 vil jeg som supplement til de rapporter, Kommissionen skal udarbejde i henhold til adskillige rammeafgørelser, også overveje at forstærke udbredelsen af oplysninger om gennemførelsen ved hjælp af resultattavlen, der er et redskab, som jeg kan give et tilsagn om at ville opretholde i forbindelse med det nye flerårige program, og videreudvikle opfølgningen af

søjle 3-initiativer og redskaberne til en tættere opfølgning. Jeg er dog nødt til at understrege, at indtil forfatningstraktaten, som udvider Kommissionens normale overvågningsfunktion til at omfatte al lovgivning om retlige og indre anliggender, er ratificeret, afhænger oplysningerne om gennemførelsen af søjle 3-instrumenter af, hvad medlemsstaterne stiller til rådighed for Kommissionen.

7. at ændre forordning nr. 1049/2001 med henblik på a) at sikre åbenhed med hensyn til de lovgivningsmæssige forhandlinger i Rådet (som foreskrevet i udkastet til forfatning i artikel I-23, stk. 5, I-45, stk. 3, I-49, stk. 2, og II-42) og b) sikre adgang til og/eller parlamentarisk kontrol med fortrolige oplysninger, der behandles af institutionerne og vedrører området med frihed, sikkerhed og retfærdighed (således som det er normal praksis på nationalt plan i forholdet mellem nationale parlamenter og regeringer)?

Jeg kan fuldt ud tilslutte mig Parlamentets bestræbelser på at sikre åbenhed med hensyn til de lovgivningsmæssige forhandlinger i Rådet. I henhold til de gældende traktatbestemmelser bliver målsætningen om åbenhed søgt opfyldt på to måder:

- Offentligheden har adgang til aktindsigt i relevante dokumenter på grundlag af forordning nr. 1049/2001. Rådets lovgivningsdokumenter gøres ofte direkte tilgængelige via Rådets hjemmeside på internettet.

- I overensstemmelse med EF-traktatens artikel 207 offentliggøres afstemningsresultaterne og stemmeforklaringerne samt erklæringer til mødeprotokollen.

Med udkastet til traktaten om en forfatning for Europa tages der endnu et skridt hen imod større åbenhed: I artikel 49, stk. 2, fastslås det, at Rådets samlinger er offentlige, når det behandler og vedtager lovgivningsforslag. Denne bestemmelse vil finde anvendelse, når forfatningen træder i kraft. Der er ikke i den forbindelse behov for at ændre forordning nr. 1049/2001.

På den anden side rejser Parlamentet spørgsmålet om dets adgang til fortrolige oplysninger vedrørende området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, som de andre institutioner er i besiddelse af, med henblik på at gøre det muligt for Parlamentet at føre en effektiv kontrol. Formålet med forordning nr. 1049/2001 er at fastlægge principperne for og begrænsningerne i offentlighedens ret til aktindsigt i dokumenter i henhold til traktatens artikel 255. Parlamentets prærogativer rækker selvfølgelig ud over den almindelige offentligheds ret til aktindsigt. Jeg vil gerne erindre om, at der allerede findes særlige regler om udlevering af fortrolige oplysninger, som Kommissionen er i besiddelse af, til Parlamentet. Disse regler er indeholdt i bilag III til den rammeaftale, de to institutioners formænd underskrev den 5. juli 2000.

8 i forbindelse med de årlige forhandlinger om området med frihed, sikkerhed og retfærdighed at give Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter mere detaljerede oplysninger om de problemer, man er stødt på i forbindelse med gennemførelsen heraf, med angivelse af de holdninger og forbehold, der er givet udtryk for på nationalt plan, og de mulige løsninger på problemerne? Vil De sikre, at Parlamentet holdes underrettet om arbejdet i

"G5"-gruppen af medlemsstater eller ethvert forstærket samarbejde i henhold til EU-traktatens artikel 40 til 40B?

Ja, det skal være mig en ære at deltage som ansvarlig kommissær i Europa-Parlamentets årlige forhandlinger om området med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Det er min opfattelse, at et årligt møde, hvor der gøres status, er meget vigtigt, da det giver mulighed for en fælles udveksling af synspunkter om opfyldte målsætninger, påviste mangler og prioriteter for det fremtidige arbejde. Det er min hensigt at benytte disse forhandlinger til at give Dem en detaljeret vurdering af de største problemer, der er opstået i forbindelse med oprettelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, og til at drøfte mulige løsninger med Dem. Jeg er dog nødt til at gøre det klart, at det ikke vil være min opgave som kommissær at give en omfattende redegørelse for nationale holdninger og forbehold. Denne opgave ligger hos Rådet, som under de årlige forhandlinger repræsenteres af formandskabet.

Dette politikområde oplever en enestående vækst og kræver en nøje demokratisk kontrol på europæisk og nationalt plan. En bibeholdelse af den halvårlige resultattavle vil i mine øjne være et af de mulige midler til at gøre denne proces lettere. Jeg vil sammen med mine tjenestegrene også stå til Deres rådighed med henblik på drøftelse af specifikke spørgsmål, og jeg skal med glæde udvide dette tilbud til også at gælde de nationale parlamenter.

Hvad angår arbejdet i "G5"-gruppen er der - som De ved - tale om et helt uformelt forum, der, så vidt jeg kan forstå, giver nogle af medlemsstaterne en lejlighed til at udveksle deres synspunkter om aktuelle emner. Kommissionen deltager ikke i disse møder.

Jeg vil selvfølgelig sikre, at De bliver underrettet om aktiviteter med deltagelse af et begrænset antal medlemsstater, som fremover måtte komme i stand på grundlag af et forstærket samarbejde, som er en mekanisme, der falder inden for rammerne af den gældende traktat.

Jeg tror, at dette kan vise sig at være nyttigt, når et mindretal af medlemsstaterne ikke er enige i en målsætning, men kun - vil jeg gerne understrege - når det sker inden for rammerne af traktaten.

9. Hvilke foranstaltninger agter den indstillede kommissær at træffe for at forstærke kravet om bedre beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, som er det eneste, der kan sikre gensidig tillid mellem medlemsstaterne og borgerne i opbygningen af Europa? Vil kommissæren forpligte sig at føre EU's tiltrædelse af den europæiske menneskerettighedskonvention ud i livet hurtigst muligt?

Indledningsvis vil jeg gerne understrege, at det skal være mig en ære at blive ansvarlig for beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder og EU-borgerskabet. De grundlæggende rettigheder og EU-borgerskabet er grundlaget for den europæiske samfundskontrakt. Alt, hvad jeg planlægger at foretage mig under min embedsperiode som kommissær for retlige anliggender, frihed og sikkerhed, vil være baseret på respekten herfor.

Unionen er baseret på principperne om frihed, demokrati, overholdelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder samt retsstatsprincippet. Jeg vil gøre mit yderste for at

holde borgerne orienterede om deres rettigheder. Jeg vil fortsat fremme chartret om grundlæggende rettigheder, som er en fundamental tekst, der fastsætter de personlige, civile, politiske, økonomiske og sociale rettigheder, som statsborgere og personer med bopæl i EU har. Den nuværende Kommission har offentliggjort en meddelelse om EU-traktatens artikel 7. Jeg støtter denne meddelelse og dens fokusering på forebyggelse af krænkelser af de grundlæggende rettigheder gennem information, uddannelse og samarbejde. Jeg er tilhænger af, at deres føres en interinstitutionel dialog inden for disse rammer.

Jeg ser EU's tiltrædelse af den europæiske menneskerettighedskonvention som en naturlig følge af indarbejdelsen af chartret i forfatningstraktaten med retligt bindende virkning og som et afgørende element i en ægte forpligtelse for EU til beskyttelse af de grundlæggende rettigheder. Tiden er inde til at bygge videre på det arbejde, der allerede er gjort tidligere. Selv om forfatningstraktaten skal træde i kraft, før Unionen kan indgå en traktat om tiltrædelse af den europæiske menneskerettighedskonvention, vil jeg foreslå, at Kommissionen så hurtigt som muligt i samråd med Europa-Parlamentet og Rådet iværksætter alt det nødvendige arbejde med henblik på at fremskynde processen hen imod en sådan traktat.

10. Hvad er Deres plan med henblik på at fremme en kultur med overholdelse af menneskerettighederne i EU? Vil De stille ressourcer og instrumenter til rådighed, der giver en vedvarende debat og udveksling af oplysninger mellem de nationale og de europæiske lovgivere og mellem de europæiske domstole og medlemsstaternes forfatningsdomstole, således at man kan dele erfaringer og bedste praksis og fastlægge referencenormer på EU-plan?

Beslutningen om at udvide mandatet for Det Europæiske Center for Observation af Racisme og Fremmedhad til at oprette et agentur for grundlæggende rettigheder er i mine øjne en logisk konsekvens af den voksende betydning, der tillægges spørgsmål om grundlæggende rettigheder i EU. Det glæder mig, at den nuværende Kommission iværksætter en høring af Europa-Parlamentet og civilsamfundet med henblik på udarbejdelsen af sit forslag om oprettelsen af agenturet. Jeg kan love, at jeg vil tage hensyn til de synspunkter, der bliver fremført, når jeg skal videreføre dette arbejde. Agenturet får en meget central rolle i forbindelse med udviklingen af en ægte kultur med overholdelse af de grundlæggende rettigheder i Europa.

Jeg vil også foreslå kommissærkollegiet at opretholde og - på baggrund af en vurdering af virkningerne - forstærke den interne kontrol af alle lovgivningsforslag for at sikre, at de er forenelige med chartret om grundlæggende rettigheder.

Jeg mener, at det er af afgørende betydning, at medlemsstaterne deler oplysninger og bedste praksis, hvis vi skal skabe og fremme en dialog om spørgsmål vedrørende rettigheder. Jeg vil påtage mig at tilskynde til, at der opbygges et sådan netværk, og være parat til at hjælpe med at fremme det på områder som dialogen mellem de europæiske domstole og medlemsstaternes forfatningsdomstole.

Hvad angår udveksling af oplysninger mellem de nationale og de europæiske lovgivere støtter jeg personligt de ordninger, der er fastlagt i protokollen om de nationale parlamenters rolle i Den Europæiske Union, der er knyttet som bilag til Amsterdam-traktaten. Jeg vil hilse ethvert bidrag fra COSAC om lovgivningsvirksomhed inden for retlige anliggender, frihed og sikkerhed og

grundlæggende rettigheder velkommen. Jeg tillægger demokratisk kontrol afgørende betydning, og jeg vil gerne fremhæve de nationale parlamenters rolle, når det drejer sig om sikre overholdelsen af subsidiaritetsprincippet i forbindelse med lovgivningsforslag på dette område, hvor forfatningstraktaten indeholder en forstærket mekanisme.

11. Er De enig i, at mediefrihed og -pluralisme er en grundlæggende forudsætning for fuldstændig overholdelse af ytrings- og informationsfriheden? Anerkender De, at EU har en politisk, moralsk og juridisk forpligtelse til på sine kompetenceområder at sikre, at EU-borgernes ret til frie og pluralistiske medier respekteres?

Ja, selvfølgelig! Jeg kan kun være enig i denne pro-demokratiske udtalelse: Mediefrihed og -pluralisme er bestemt en grundlæggende forudsætning for fuldstændig overholdelse af ytrings- og informationsfriheden. Jeg er helt klar over, at dette udvalg har udført et meget værdifuldt stykke arbejde i begyndelsen af dette år for - på en streng måde - at tage mål af situationen i visse medlemsstater og undersøge mulighederne for forbedringer. EU - og navnlig Kommissionen - har pligt til inden for deres respektive kompetenceområder at sikre, at EU-borgernes rettigheder respekteres. Dette kræves - som De ved - i henhold til artikel 11, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder. Jeg vil således - også selv om medierne ikke falder ind under min portefølje - tilskynde til en høj grad af respekt for EU-borgernes rettigheder på dette område.

12. Er De enig i, at der på europæisk niveau bør vedtages lovgivning med henblik på at forbyde politikere eller valgkandidater at have omfattende økonomiske interesser i medierne for at forhindre enhver interessekonflikt? Vil De forelægge forslag med henblik på at garantere, at regeringsmedlemmer ikke kan bruge deres medieinteresser til politiske formål?

Dette spørgsmål rejser et andet vigtigt problem, som behandles i den betænkning fra dette udvalg, der blev vedtaget i maj i år. Alle politiske aktører, såvel partier som individuelle kandidater, skal overholde principperne om frihed og demokrati og respekt for menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Jeg vil som medlem af Kommissionen støtte en undersøgelse af mulige foranstaltninger med henblik på at forhindre enhver interessekonflikt, inden for rammerne af Kommissionens kompetence. Jeg mener, at det vil være et vigtigt skridt at skabe større åbenhed omkring politiske repræsentanters økonomiske interesser - herunder ejerskab af eller andre interesser i medierne.

13. Vil kommissæren forpligte sig til med henblik på overholdelse af de grundlæggende rettigheder at fremsætte forslag til en EU-lovgivning om bekæmpelse af racisme, antisemitisme og diskrimination? Hvilke foranstaltninger vil De foreslå Kommissionen at træffe med henblik på at bekæmpe diskrimination og fremme beskyttelsen af mindretal, navnlig roma-befolkningen, som efter udvidelsen den 1. maj i alt udgør 9,5 mio. EU-borgere? Vil De foreslå en strategi på mellemlang sigt for at koordinere

programmer og politik for romaerne baseret på overholdelse af deres menneskerettigheder? Går De ind for et "roma-sekretariat" i Kommissionen?

Som De ved, er der i de senere år gjort visse fremskridt i henhold til Amsterdam-traktatens artikel 13 med vedtagelsen af de to direktiver til bekæmpelse af forskelsbehandling. Jeg vil i den forbindelse arbejde for, at Kommissionen sikrer, at de nye rettigheder i henhold til fællesskabsretten faktisk gennemføres og håndhæves i hele EU. Der vil meget snart blive indledt traktatbrudsprocedurer mod de medlemsstater, som ikke har gennemført direktiverne fuldt ud. Jeg mener, at handlingsprogrammet med et budget på 100 mio. EUR til støtte af de to direktiver bør fortsættes. Det bidrager bestemt til en bedre forståelse af racisme og andre former for diskrimination.

Efter min opfattelse vil oprettelsen af særlige "ligestillingsorganer" i de enkelte medlemsstater være et vigtigt skridt med henblik på at hjælpe borgerne med at gøre deres rettigheder gældende. Jeg ser også gerne, at den femårige oplysningskampagne "Brug forskellene - Stop diskriminationen" fortsættes.

Den nuværende Kommission har i øvrigt allerede fremsat et forslag til rammeafgørelse om bekæmpelse af racisme og fremmedhad. Jeg kan forstå, at rammeafgørelsen har to formål, nemlig at sikre, at racisme og fremmedhad i alle medlemsstaterne kan straffes med sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, og som kan medføre udlevering eller overgivelse, og at forbedre og fremme det retlige samarbejde ved at fjerne eventuelle hindringer. Rammeafgørelsen skal nu vedtages af Rådet så hurtigt som muligt.

Et problem, som optager mig meget, er behovet for yderligere tiltag med henblik på at beskytte og fremme integrationen af mindretal efter udvidelsen af EU. Dette gælder især romaerne, som samlet udgør det største etniske mindretal i det udvidede EU. Jeg vil opfordre til, at Kommissionen sikrer, at alle EU's relevante politik- og finansieringsinstrumenter arbejder sammen på en sammenhængende og effektiv måde.

Jeg er bekendt med, at den nuværende Kommission allerede arbejder på at skabe en mere "samlet" tilgang til tiltag og finansieringsinstrumenter, som kan bekæmpe de problemer, romaerne står over for. Vi bør i mine øjne også fortsætte med at indsamle eksempler på god praksis (fra EQUAL, ESF, PHARE osv.), som kan gives videre til medlemsstater med en roma-befolkning. Vi vil måske ikke kunne finde en løsning på alle problemer, men jeg kan forsikre Dem for, at jeg vil opfordre den nye Kommission til også at gøre sit yderste i forbindelse med spørgsmål vedrørende romaerne. Jeg kan f.eks. nævne spørgsmålet om uddannelse, som er overordentlig vigtigt.

14. Har De til hensigt at sørge for, at Kommissionen vil presse på for en aftale om yderligere to retlige instrumenter, som er nødvendige led i den retlige ramme for indvandring og asyl, nemlig et direktiv om status som fastboende for flygtninge og personer, der nyder subsidiær beskyttelse, og et direktiv om minimumsstandarder i forbindelse med gennemførelse af hjemsendelser? Hvordan agter De at iværksætte yderligere bestræbelser på at få indført et

fælles asylsystem og en ensartet asylstatus som foreskrevet i den nye forfatningstraktat (art. III-167, stk. 2)?

Ja, jeg mener, at det er vigtigt at udvide den retlige ramme for den fælles asyl- og indvandringspolitik med et direktiv om status som fastboende for flygtninge og personer, der nyder subsidiær beskyttelse, og med et direktiv om minimumsstandarder i forbindelse med hjemsendelser. Kommissionen er i øjeblikket ved at udarbejde udkast til direktiver på disse områder i samråd med medlemsstaterne, og jeg agter at fremlægge disse forslag for Rådet og Parlamentet i begyndelsen af 2005.

Som allerede understreget i mit svar på spørgsmål 3 håber jeg, at begge forslag vil blive vedtaget efter den fælles beslutningsprocedure. For så vidt angår forslaget om hjemsendelser vil det være en forudsætning herfor, at Rådet - i overensstemmelse med den forpligtelse, der er pålagt det ved traktatens artikel 67, stk. 2, og som er underbygget ved erklæring 5 til Nice-traktaten - beslutter at gå over til den fælles beslutningsprocedure på de områder, der henvises til i artikel 63, stk. 3, litra b) (ulovlig indvandring).

I juli i år udsendte Kommissionen en meddelelse om den fælles procedure, hvori det mere generelt beskrives, hvordan arbejdet kan videreføres hen imod indførelsen af en fælles asylprocedure og en ensartet asylstatus. Der redegøres nærmere for behovet for en forberedende fase, hvori man trækker på de erfaringer, der er gjort i forbindelse med forhandlingerne om og gennemførelsen af den første fase i det fælles europæiske asylsystem, og identificerer de elementer, der er egnede til lovgivning. Samtidig vil man herved identificere de elementer, hvor harmonisering kan opnås uden lovgivning, idet det forekommer mere hensigtsmæssigt med et udvidet administrativt samarbejde mellem medlemsstaterne om praktiske spørgsmål. Dette er en tilgang, som jeg anser for forsigtig, fornuftig og politisk mulig, og som jeg derfor agter at støtte.

15. Med henblik på udvikling af en partnerskabspolitik med de lande, som flygtninge og indvandrere kommer fra, hvad er kommissærens holdning til Italiens og Tysklands fælles initiativ om at oprette modtagelsescentre for indvandrere med henblik på behandling af asylansøgninger uden for EU?

Først vil jeg gerne understrege, at vi ikke bør se indvandringspolitikken som et isoleret initiativ, men som en del af EU's generelle politik. Denne opfattelse bør videreudvikles i vores fremtidige drøftelser.

Begivenhederne omkring skibet Cap Anamur har haft stor indflydelse på debatten om nye tilgange til styring af migrationsstrømme, herunder tvungen migration. Hændelsen har understreget, at det pres, som driver folk til at komme til EU for at søge arbejde og/eller beskyttelse, fortsat består, og at EU må finde et klart, troværdigt og energisk svar på dette særlige problem. Vi er nødt til at finde et levedygtigt alternativ til menneskesmuglernes hemmelige og farlige aktiviteter, som både truer folk med et legitimt behov for international beskyttelse og migranter, der forsøger at komme ind i medlemsstaterne i en søgen efter et bedre liv. Det er klart, at dette kun kan ske gennem et fuldt partnerskab med hjem- og transitlandene. Italien og Tyskland har vist, at de er fast besluttet på at tage fat på disse problemer, og er fremkommet med nogle konkrete forslag i den forbindelse. Deres idéer er et værdifuldt bidrag til

den igangværende debat inden for EU, og jeg ser frem til en uddybning heraf og til drøftelserne i Rådet og Europa-Parlamentet af, hvorvidt deres forslag bør og kan gennemføres.

Idéerne skal være forenelige med og supplere den tosporede politik, Kommissionen hidtil har ført. Forslagene kræver for det første, at der oprettes et fælles europæisk asylsystem, som garanterer beskyttelse i EU for de personer, der har et ægte behov herfor, og samtidig giver medlemsstaterne effektive redskaber til at tage fat på problemerne med folk, der misbruger asylreglerne for at få et bedre liv, men som ikke har behov for beskyttelse. Det fælles europæiske asylsystem bygger på den forudsætning, at en fælles politik skal føre til færre uønskede sekundære bevægelser og gøre det muligt for medlemsstaterne at se på konsekvenserne af asylsøgning i EU i en ånd af solidaritet og byrdefordeling. Denne interne dimension af EU's asylpolitik suppleres af den afbalancerede tilgang i Kommissionens meddelelse fra juni 2004 "Bedre adgang til holdbare løsninger", som beskriver EU's rolle i forbindelse med bestræbelserne på at forbedre de internationale regler om beskyttelse i fuldt partnerskab med landene i regionen. Den pågældende tilgang bygger på en bedre styring af adgangen til medlemsstaternes territorium for personer, der har behov for international beskyttelse, og på en styrkelse af beskyttelseskapaciteten i hjemregionerne, således at flygtninge kan få adgang til en effektiv beskyttelse hurtigt og så tæt som muligt på deres behov, hvorved der bliver mindre behov for uregelmæssige sekundære bevægelser.

De oprindelige idéer, der blev fremført af de to nævnte medlemsstater, drejer sig særligt om sidste transitlande, hvor migranter og flygtninge opholder sig, før de kommer ind i EU. Disse landes særlige karakter og de komplekse problemer, de står over for, kræver specifikke løsninger inden for rammerne af den tosporede politik, der er redegjort for ovenfor. EU bør sigte mod at bygge videre på begrebet sikre tredjelande som indeholdt i Rådets direktiv om asylprocedurer, som skulle blive formelt vedtaget inden for kort tid. Vores mål bør i første række være at tage fat på humanitære behov og forhindre, at Middelhavet bliver en "kirkegård". Der bør være et tilbud om et brugbart, lovligt og sikkert alternativ til menneskesmugling for de personer, der lever under omstændigheder, som nødvendiggør beskyttelse, og for hvem der ikke er noget integrationspotentiale i de pågældende lande, bl.a. i form af tilbud om genbosættelsesordninger inden for EU. Disse politikker skal dog samtidig kunne tage fat på den blandede karakter af migranter, som befolkningerne på gennemrejse i disse lande har, og fremme udvekslingen af oplysninger om reelle muligheder for indvandring til EU. De handlingsplaner, som vil blive færdiggjort i år inden for rammerne af den europæiske naboskabspolitik mellem EU og forskellige nordafrikanske lande, skaber en vigtig ramme for at fremme en politisk dialog om disse spørgsmål og vil bane vejen for konkret samarbejde og øget bistand.

Alle nye løsningsforslag vil imidlertid skulle overholde en række grundlæggende principper, navnlig fuld overholdelse af medlemsstaternes folkeretlige forpligtelser, herunder en fuldstændig anvendelse af flygtningekonventionen fra 1951, princippet om "non-refoulement" og den europæiske konvention om menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Desuden bør ethvert nyt tiltag være baseret på en ægte byrdefordeling både inden for EU og i forhold til tredjelande i stedet for at vælte byrden over på dem. Sådanne ordninger bør derfor være baseret på fuldt partnerskab med og mellem oprindelses-, transit-, første asyl- og bestemmelseslandene. Endelig - og vigtigst af alt - bør ethvert nyt tiltag supplere og ikke erstatte det fælles europæiske asylsystem og personers ret til at søge asyl individuelt og spontant i EU's medlemslande.

16. Hvordan vil De udvikle initiativer for lovlig indvandring og integration af lovlige indvandrere under hensyntagen til, at lovlige veje til indvandring kan mindske presset på asylsystemet til fordel for mennesker, der virkelig har behov for international beskyttelse? Forpligter kommissæren sig til at fremme lovlig indvandring, eventuelt gennem fastsættelse af europæiske kvoter, idet integrationen af indvandrerne sikres som foreskrevet i det nye retsgrundlag i forfatningstraktaten (artikel III-168, stk. 4)?

Jeg mener, at det er meget vigtigt at udfylde det hul, der er i EU-lovgivningen om lovlig indvandring, ved at fastlægge en fælles ramme for modtagelse af indvandrede arbejdstagere. Den nye forfatningstraktat opretholder imidlertid medlemsstaternes ret til at bestemme, hvor mange tredjelandsstatsborgere de vil modtage, og ethvert forslag om europæiske kvoter vil derfor være udelukket. Jeg vil dog gerne understrege, at Kommissionens nylige undersøgelse af forbindelsen mellem lovlig og ulovlig indvandring viser, at nationale kvoter, sammen med andre foranstaltninger, kan bruges til at forbedre styringen af migrationsstrømmene.

Det er min faste overbevisning, at EU-initiativer om lovlig indvandring skal ledsages af en energisk integrationspolitik. Modtagelses- og integrationspolitikkerne kan ikke skilles ad og skal forstærke hinanden. Medlemsstaterne kan lære af hinandens erfaringer på området, og Kommissionen arbejder meget tæt sammen med dem for at forbedre udvekslingen af oplysninger og bedste praksis. I overensstemmelse med den nye forfatningstraktat bør de nationale integrationspolitikker udvikles inden for en europæisk ramme, og det glæder mig derfor, at det nederlandske formandskab med støtte fra Kommissionen arbejder på at definere nogle fælles grundprincipper for integration.

Jeg vil også fortsætte med at støtte og lette opbygningen af netværk mellem alle interesserede parter på integrationsområdet og fremme udvekslingen af bedste praksis mellem medlemsstaterne. Jeg vil især arbejde for at øge deltagelsen af indvandrere på arbejdsmarkedet, fremme integrationskurser, tage fat på problemerne omkring de europæiske byers befolkningers voksende mangfoldighed og skabe en dialog med indvandrerorganisationer.

Alt dette vil selvfølgelig kun være muligt, hvis de nye finansielle overslag fra 2007 og fremefter tilvejebringer de nødvendige praktiske midler.

17. Efter at Europa-Parlamentet har forkastet det italienske initiativ om fælles fly, vil den indstillede kommissær da fortsat støtte forslaget om en forberedende foranstaltning med henblik på finansiering af hjemsendelser, dvs. en finansiering uden retsgrundlag?

En mekanisme med finansiel solidaritet til støtte for hjemsendelsespolitikken er helt i overensstemmelse med en sammenhængende, omfattende og afbalanceret tilgang til indvandringspolitikken og gør politikken for lovlig indvandring troværdig. Jeg vil fortsat følge denne politiske kurs på linje med den nuværende Kommission og vil videreudvikle den i samarbejde med Rådet og Parlamentet og selvfølgelig med de berørte tredjelande. Kommissionens forslag til forberedende foranstaltninger i 2005 og 2006 (med et budget på 15 mio. EUR om året) med henblik på at støtte den fælles hjemsendelsespolitik gennem finansiering

af specifikke programmer udgør et første skridt hen imod udviklingen af et specifikt finansielt instrument. Idéen om et sådant instrument blev godkendt af Det Europæiske Råd på dets møder i Thessaloniki og Bruxelles, hvor Kommissionen blev anmodet om at tage initiativer på området.

Instrumentet skal naturligvis have et permanent retsgrundlag og bør i henhold til de nye finansielle overslag fra 2007 integreres i rammeprogrammerne for retlige anliggender, frihed og sikkerhed. De forberedende foranstaltninger skal give grundlag for en bedre forberedelse og evaluering af såvel indholdet som de proceduremæssige og finansielle mekanismer i dette permanente instrument, ligesom det skal forsøges at opnå en vekselvirkning med andre instrumenter såsom Aeneas-programmet om samarbejde med tredjelande. Jeg ved godt, at denne forberedende foranstaltning finansielt er meget omfattende, men den er efter min opfattelse helt nødvendigt i betragtning af problemets kompleksitet.

Det er nødvendigt, at de integrerede hjemsendelsesprogrammer behandler de forskellige stadier i processen for at sikre bæredygtige hjemsendelser. Jeg foreslår, at programmerne omfatter både frivillige og tvungne hjemsendelser. Jeg vil gerne understrege, at dette initiativ vil støtte EU-lovgivningen, da jeg vil foreslå, at Kommissionen fremsætter et forslag til direktiv om fælles standarder i forbindelse med hjemsendelser i begyndelsen af 2005. Der er også her tale om et område, hvor jeg ser et klart behov for en tidlig overgang til den fælles beslutningsprocedure i medfør af EF-traktatens artikel 67, stk. 2.

18. <u>Hvordan vil De sikre, at der i forbindelse med partnerskaber med tredjelande om indvandring og asyl tages behørigt hensyn til nødvendigheden af, at rettigheder for flygtninge og andre personer med behov for international beskyttelse respekteres, bl.a. ved at respekten for menneskerettighederne i hjemlandene fremmes, og ved at det gøres muligt at yde en effektiv beskyttelse i første asyllande? Hvordan foreslår De, at der skabes flere muligheder for genbosættelse i Europa?</u>

Fremme af menneskerettigheder og konsolidering af demokrati er vigtige målsætninger i EU's udenrigspolitik og er derfor allerede en del af det grundlag, som EU bygger sine omfattende udenrigspolitikker på med hensyn til asyl og indvandring. Respekt for demokratiske principper og retsstatsprincippet samt for mindretals rettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder er med henblik på at tillægge disse principper endnu større betydning medtaget som et vigtigt element i Aeneas-programmet, som blev vedtaget i marts 2004, og hvorefter der skal ydes bistand til tredjelande med hensyn til indvandring og asyl.

Hvad nærmere angår asyl støtter jeg den afbalancerede tilgang i Kommissionens meddelelse fra juni 2004 om "bedre adgang til holdbare løsninger", som beskriver EU's rolle, når det drejer sig om at forbedre den internationale beskyttelse i fuldt partnerskab med landene i regionen. Den pågældende tilgang bygger på en bedre styring af adgangen til medlemsstaternes territorium for personer, der har behov for international beskyttelse, og på en styrkelse af beskyttelseskapaciteten i hjemregionerne, således at flygtninge kan få adgang til en effektiv beskyttelse hurtigt og så tæt som muligt på deres behov, hvorved der bliver mindre behov for uregelmæssige sekundære bevægelser.

Jeg deler det i meddelelsen fremførte synspunkt om, at den bedste vej frem er at udarbejde regionale beskyttelsesprogrammer på EU-plan med foranstaltninger med henblik på at øge beskyttelsen i den berørte region. Målet vil være at finde måder, hvorpå EU kan forbedre og i sidste ende finde en løsning på langvarige flygtningesituationer. Programmerne er praktiske og operationelle og sigter mod at ændre situationen på stedet. Den nuværende Kommission har tilkendegivet, at den ser et behov for, at der udarbejdes et EU-pilotprogram for regional beskyttelse i forbindelse med en flygtningesituation, som Kommissionen udvælger i tæt samarbejde med UNHCR og i samarbejde med Rådet, hvorefter der kan fremlægges en handlingsplan i juli 2005 og et egentligt regionalt beskyttelsesprogram på EU-plan i december 2005, og jeg agter at tilslutte mig denne arbejdsplan. Det foreslås også i meddelelsen fra juni 2004, at en genbosættelsesordning på EU-plan bør indgå som en vigtig del af EU's regionale beskyttelsesprogrammer. En sådan ordning, som vil skulle anvendes, når det er hensigtsmæssigt, kan være med til at sikre en mere velordnet og styret indrejse i EU af personer, der har behov for international beskyttelse, og vil være fleksibel og situationsspecifik. Den nuværende Kommission har understreget nødvendigheden af, at der fremsættes et forslag til en sådan ordning senest i juli 2005, og jeg kan fuldt ud tilslutte mig denne målsætning.

19. ***Hvilke skridt vil De tage til at prioritere kontrollen med, at medlemsstaterne opfylder deres forpligtelse til at gennemføre den EU-lovgivning om asyl, der hidtil er opnået enighed om? Vil De træffe præventive foranstaltninger inden for rammerne af Kommissionens beføjelser, herunder om nødvendigt anlægge sag, over for medlemsstater, der ikke fuldt ud opfylder deres forpligtelser til at gennemføre og anvende EU-direktiver? Såfremt kontrollen afslører mangler ved og huller i den gældende EU-lovgivning om beskyttelse af flygtninge og asyl, vil De da benytte Kommissionens initiativret til at stille forslag om ændringer eller ny lovgivning med henblik på at udfylde disse huller?***

Jeg tillægger kontrollen med medlemsstaternes gennemførelsesbestemmelser vedrørende indvandring og asyl meget stor betydning. Jeg mener, at der er behov for større gennemsigtighed. Jeg vil i dette øjemed benytte mig af to forskellige tilgange.

Den første vil have en egentlig forebyggende karakter. Kommissionen vil organisere og lede en række møder - kontaktudvalg - med eksperter fra medlemsstaterne for at hjælpe dem med at gennemføre lovgivningen korrekt og se på fortolkningsspørgsmål, efterhånden som de opstår. Nedsættelsen af kontaktudvalg - et for hvert af de vigtigste retlige instrumenter - vil give medlemsstaterne og Kommissionen et strukturelt grundlag for at diskutere praktiske løsninger på problemer i forbindelse med gennemførelse. Formålet er at bistå medlemsstaterne så meget som muligt med fortolkningen og anvendelsen af fællesskabsretten. Udvalgene vil derfor regelmæssigt holde møder såvel før som efter gennemførelsesfristens udløb for at diskutere fortolkningsproblemer og en mere koordineret tilgang.

For det andet vil jeg sikre, at Kommissionen som traktatens vogter fører streng kontrol med gennemførelsen af EU-lovgivningen vedrørende indvandring og asyl. Dette vil ske i henhold til de veletablerede procedurer for kontrollen med, at EU's retlige instrumenter gennemføres korrekt. Hvis der i denne proces afsløres alvorlige overtrædelser fra en medlemsstats side, vil jeg ikke tøve med at foreslå, at Kommissionen indbringer sagen for Domstolen. Det var efter min

opfattelse med rette, at den nuværende Kommission i sommer besluttede at indbringe 14 tilfælde af manglende gennemførelse af direktiver om indvandring og asyl fra medlemsstaternes side for Domstolen.

Jeg kan også forsikre Dem om, at såfremt kontrollen afslører alvorlige mangler ved og huller i lovgivningen om minimumsstandarder vedtaget i henhold til artikel 63, vil jeg benytte Kommissionens initiativret til at stille forslag om ændringer.

20. Hvilke foranstaltninger regner kommissæren med, at der skal træffes for at styrke EU's fælles ydre grænse? Hvilken rolle forventer han, at det grænsekontrolagentur, der er under udvikling, vil få, og hvad er hans holdning til den mulige fremtidige rolle for agenturer for kontrol af grænser til søs og i luften?

Jeg forventer, at agenturet vil være grundstenen i en virkelig integreret forvaltning af EU-medlemsstaternes ydre grænser, og jeg vil gerne understrege, at agenturet selv er en foranstaltning, der skal forbedre og styrke solidariteten mellem medlemstaterne og Fællesskabet i forbindelse med disse vigtige opgaver. Jeg mener i den forbindelse selvfølgelig, at det vil være nyttigt, at agenturet udvikler et samarbejde med de nationale myndigheder, der har ansvaret for sikkerheds- og toldkontrol. Hvad angår den mulige fremtidige rolle for agenturer for kontrol af grænser til søs og i luften skal jeg understrege, at grænsekontrolagenturet er kompetent med hensyn til alle ydre grænser. Agenturet vil oprette en række specialiserede grene med ansvar for grænser til lands, til søs og i luften, som bl.a. vil have ansvaret for gennemførelsen af operationelle aktiviteter. Det er derfor ikke nødvendigt at oprette yderligere agenturer, som specifikt skal have til opgave at forvalte grænser til søs og i luften.

Kommissionen er p.t. i færd med at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at forberede gennemførelsesfasen for agenturet, som forventes at påbegynde sit arbejde fra begyndelsen af 2005. De første to år, indtil de næste finansielle overslag træder i kraft i 2007, vil dog blive en "opvarmningsperiode" for agenturet, som bør bruges til at udforske nye måder, hvorpå man kan forbedre samarbejdet om forvaltning af de ydre grænser og hjemsendelse af tredjelandsstatsborgere, der opholder sig ulovligt i Den Europæiske Union. Ikrafttrædelsen af de nye finansielle overslag for 2007 og frem bør også markere en ny fase i udviklingen af større solidaritet og byrdefordeling på fællesskabsplan med hensyn til forvaltningen af de ydre grænser. I den forbindelse bør en del af de øgede finansielle midler til retlige anliggender, frihed og sikkerhed kanaliseres til udviklingen af agenturets kapacitet og en intensivering af dets aktiviteter til gensidig fordel for alle medlemsstater. På dette fremtidige stadium vil man kunne kigge på mulige nye opgaver for agenturet (f.eks. udførelse af Schengen-evalueringer og forvaltning af omfattende it-systemer). Meddelelsen af 14. juli 2004 om de finansielle overslag 2007-2013 gør det klart, at det vil blive undersøgt, om det er muligt at benytte agenturet som koordinationspunkt med henblik på at sikre et samarbejde mellem alle vigtige organer med ansvar for grænseforvaltning.

21. Hvordan vil Kommissionen samarbejde med medlemsstaterne og antiterrorkoordinatoren for at sikre, at EU gennemfører de tiltag, der allerede er varslet? Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at sikre et samarbejde mellem medlemsstaterne og også mellem EU og

tredjelande, især USA? Vil Kommissionen tage hensyn til terrorismespørgsmål i alle sine politikker og udvikle en sammenhængende strategi med henblik på at gribe problemet an både fra en intern og fra en ekstern synsvinkel? Hvilke foranstaltninger imødeser den indstillede kommissær med henblik på at hjælpe ofre for terrorisme?

Jeg vil foreslå, at Kommissionen fortsætter med at bidrage aktivt til Rådets arbejde i tæt samarbejde med Rådets generalsekretær/høje repræsentant for FUSP og Rådets antiterrorkoordinator. Opmærksomheden bør særligt rettes mod gennemførelsen af foranstaltningerne i handlingsplanen til bekæmpelse af terrorisme - som nævner mere end 100 tiltag - med særlig vægt på finansieringen af terrorisme, håndteringen af dens konsekvenser og beskyttelsen af særlige vigtige infrastrukturer. Jeg har fået oplyst, at de Vries og Kommissionens tjenestegrene er blevet enige om, hvordan arbejdet i praksis skal videreføres i de kommende måneder. Den af Kommissionen nedsatte gruppe på tværs af tjenestegrenene, som koordineres af mit GD, vil udarbejde rapporter om de tre emner. Rådet vil hjælpe med at samle dem i en enkelt rapport til Det Europæiske Råds møde i december. På længere sigt bør Kommissionen også koncentrere sig om at se på de dybereliggende årsager til terrorisme.

Mere generelt har Kommissionen med henblik på at koordinere de interne og de eksterne aktiviteter allerede oprettet en arbejdsgruppe på højt plan blandt generaldirektørerne, hvis opgave er at sikre konsekvens i vores politikker. Jeg vil arbejde tæt sammen med kommissæren for eksterne forbindelser og andre kolleger i dette øjemed. Der er blevet udviklet forskellige mekanismer med henblik på fuldt ud at integrere bekæmpelsen af terrorisme i EU's eksterne forbindelser. Aftaler med tredjelande skaber rammerne for omfattende strategier, ved hjælp af hvilke man kan tage fat på de dybereliggende årsager til terrorisme. Nye aftaler indeholder således altid bestemmelser om terrorbekæmpelse, hvorefter der ydes specifik teknisk bistand i forbindelse med gennemførelsen af relevante resolutioner fra FN's Sikkerhedsråd. Udviklingsbistand og politisk dialog spiller også en vigtig rolle.

Hvad angår samarbejde med USA kan jeg nævne de to aftaler mellem USA og Europol og aftalerne mellem EU og USA om gensidig retlig bistand og udlevering. Navnlig de to sidstnævnte aftaler er historiske og viser, hvor stærk solidariteten over Atlanten er, især når det drejer sig om at bekæmpe terrorismen. Et fortsat samarbejde med USA vil blive sikret gennem de forskellige dialoger mellem EU og USA inden for rammerne af den nye transatlantiske agenda. Den nyligt etablerede politiske dialog mellem EU og USA om grænse- og transportsikkerhed, som min generaldirektør er medformand for, er et godt eksempel på et målrettet samarbejde.

Solidaritet mellem medlemsstaterne bør også give sig udslag i fælles omsorg for borgere, der bliver ofre. Jeg er meget tilfreds med Europa-Parlamentets støtte til ofre for terrorisme i form af en ny budgetkonto for gennemførelsen af et pilotprojekt. Kommissionen er i øjeblikket ved at undersøge de fremsatte forslag. Efter terrorangrebene i Madrid opfordrede Det Europæiske Råd Kommissionen til at sørge for, at disponible midler på 2004-budgettet anvendes til katastrofehjælp til ofre for terrorisme. Jeg kan love, at jeg vil se på mulighederne for at udvide anvendelsen af solidaritetsmekanismen med henblik på at yde godtgørelse til ofre for terrorisme. EP bør orienteres regelmæssigt.

22. Vil Kommissionen forpligte sig til at udvikle en europæisk sikkerhedsplan på grundlag af de nationale sikkerhedsplaner, hvorved såvel institutionerne som agenturerne (Europol, Eurojust og den kommende europæiske anklagemyndighed) kun skal gribe direkte ind, når det er strengt nødvendigt? Vil Kommissionen forpligte sig til at oprette netværk til kommunikation og udveksling af oplysninger i sikkerhedsøjemed (f.eks. gennem et europæisk strafferegister), hvorved det sikres, at samarbejdet mellem oplysningstjenesterne er undergivet demokratisk kontrol fra såvel Europa-Parlamentets som de nationale parlamenters og de europæiske domstoles side? Vil den forpligte sig til hurtigst muligt at sikre et retsgrundlag og underretning/effektiv inddragelse af EP i forbindelse med fastlæggelse af sikkerhedsforskningsprojekter med en bevillingsramme på flere millioner euro (PASR-2004)?

Jeg er enig i, at udvikling af en europæisk sikkerhedsplan som en del af svaret på terrorangrebene i Madrid tidligere i år er en idé, som fortjener opmærksomhed. Udviklingen og gennemførelsen af en europæisk sikkerhedsplan vil naturligvis for en stor dels vedkommende være afhængig af medlemsstaternes bidrag. Jeg er imidlertid overbevist om, at udveksling af oplysninger om og forståelse af den kriminelle trussel på EU-plan er nøglen til en løsning. Eftersom Europol har den enestående mulighed for at analysere oplysninger fra alle 25 medlemsstater, har det en helt afgørende rolle. Med dette mål for øje vil en af mine væsentligste målsætninger være at udvikle begrebet retshåndhævelse baseret på efterretninger, således at Rådet kan træffe sine afgørelser på grundlag af præcise strategiske og operationelle evalueringer fra Europol. Også Eurojust har en vigtig rolle i denne forbindelse. Jeg har dog ingen planer om at erstatte nationale retshåndhævende organer med enten Europol eller Eurojust. De spiller i mine øjne en vigtig, men supplerende rolle.

En større udveksling af oplysninger og efterretninger er af afgørende betydning. Jeg tror, at medlemsstaternes tilbageholdenhed over for at udveksle efterretninger fuldt ud skyldes en mangel på gensidig tillid og på en fælles europæisk opfattelse af en fælles trussel. Der er behov for en europæisk informationspolitik, som sikrer den rette balance mellem ønsket om på den ene side at ville udvide alle de nødvendige midler for de retshåndhævende organer til at bekæmpe terrorisme og grov kriminalitet i vished om, at efterretninger kan udveksles i fuld fortrolighed, samtidig med at man på den anden side sikrer den nødvendige databeskyttelse og beskyttelse af grundlæggende rettigheder såvel som domstolskontrol og parlamentarisk kontrol. Opretholdelse af en sådan balance vil være et ledende princip for mig. Det samme princip bør også være ledetråden i det fremtidige arbejde om sammenkobling af strafferegister-databaser og regler om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med retligt samarbejde og politisamarbejde.

Jeg mener, at EP skal finde sin plads inden for dette område.

Den forberedende foranstaltning vedrørende sikkerhedsforskning (PASR) - der, som De ved, ikke kræver et retsgrundlag - begyndte i 2004 og skal efter planen fortsætte indtil 2006. Den skal bane vejen for det EF-støttede europæiske forskningsprogram om sikkerhed (ESRP), som efter planen skal påbegyndes i 2007. Den forberedende foranstaltning blev udarbejdet efter en omfattende høring af interesserede parter, herunder repræsentanter for Europa-Parlamentet.

EP bør fremover involveres bedre i kontrollen med denne foranstaltning. Jeg vil arbejde tæt sammen med min kollega med ansvaret for sikkerhedsforskning og gøre mig til talsmand for, at det mere omfattende program ESRP (2007-2013) bliver medtaget i det syvende rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (FP7).

23. Vil kommissæren forpligte sig til at fremme høje normer for beskyttelse af privatlivets fred og personoplysninger inden for alle områder, hvor EU intervenerer, gennem en revision af strategierne med systematisk og uforholdsmæssig indsamling af personoplysninger fra privatpersoner (som anført af EP i beslutning af 31. marts 2004)? Vil kommissæren forpligte sig til hurtigst muligt at fremsætte et forslag til rammeafgørelse om fastlæggelse af normer for databeskyttelse under søjle 3, hvorved det bestemmes, at der som den europæiske myndighed nedsættes et udvalg bestående af de nationale myndigheder (som på fællesskabsplan er medlemmer af den gruppe, der er omhandlet i artikel 29 i direktiv 95/46)?

Jeg kan love, at jeg vil forsøge at skabe en passende balance mellem legitime retshåndhævelseshensyn og hensynet til beskyttelse af privatlivet i overensstemmelse med traktaterne og EU's charter om grundlæggende rettigheder. Der findes allerede høje europæiske standarder for beskyttelse af borgernes grundlæggende rettigheder, især deres ret til privatliv. Kommissionen skal fortsat sikre, at disse bestemmelser iagttages.

Vi kan dog ikke lukke øjnene for, at truslerne fra international terrorisme og kriminalitet er blevet en meget stor sikkerhedspolitisk udfordring. I Rådets erklæring af 25. marts 2004 om terrorisme blev der krævet foranstaltninger til indsamling og lettere udveksling af oplysninger. For at kunne opnå dette må man skabe betingelserne for, at relevante og nødvendige oplysninger kan gøres tilgængelige for EU's retshåndhævende myndigheder på grundlag af fælles standarder, herunder bestemmelser om databeskyttelse.

EU har en forpligtelse til at fremme stabiliteten og sikkerheden uden for vores grænser. Men også her - ligesom det er tilfældet i vores interne politikker - skal indsamlingen af personoplysninger være forholdsmæssig, og der skal træffes de nødvendige sikkerhedsforanstaltninger.

Beskyttelse af personoplysninger under søjle 3 prioriteres højt. Det indgår i Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram for 2004, at der skal udarbejdes et lovgivningsforslag om fastlæggelse af de relevante standarder. Der findes ingen generel regel, da direktiv 95/46/EF ikke finder anvendelse på offentlige retshåndhævende myndigheders behandling af personoplysninger inden for rammerne af EU-traktatens afsnit VI. Vi må basere os på de særlige databeskyttelsesregler for Schengen, Europol, Eurojust og Toldinformationssystemet. Forslag på området skal udarbejdes i samråd med medlemsstaterne og med Europol og Eurojust.

Oprettelse af en særlig myndighed må ikke forveksles med artikel 29-arbejdsgruppen, som blev oprettet ved direktiv 95/46/EF, og som ikke fører tilsyn, men alene har en rådgivende funktion. Samarbejdet med de nationale myndigheder bør forbedres.

24. I sin beslutning af 31. marts 2004 om beskyttelsesniveauet for personoplysninger i fortegnelsen over reservationsnumre (PNR) anmodede Parlamentet Kommissionen om at standse initiativerne til oprettelse af en europæisk centraliseret forvaltning af PNR-oplysninger. Efterfølgende besluttede Europa-Parlamentet at indbringe såvel Kommissionens beslutning som den af Rådet indgåede aftale for Domstolen. I mellemtiden fortsætter Kommissionen sine forhandlinger inden for rammerne af ICAO, tilsyneladende med henblik på gennem en multilateral aftale at omgå eventuelle blokeringer i forbindelse med den bilaterale aftale mellem EU og USA. Mener den indstillede kommissær ikke, at Kommissionen i det mindste bør udsætte disse forhandlinger inden for rammerne af ICAO, indtil Domstolen har truffet afgørelse vedrørende de spørgsmål, Europa-Parlamentet har rejst? Mener han ikke, at det er nødvendigt at respektere princippet om loyalt samarbejde mellem institutionerne og det tillidsforhold, der bør bestå mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen?

Jeg er klar over, at der er divergerende opfattelser mellem Parlamentet på den ene side og Kommissionen og Rådet på den anden side, hvad angår Kommissionens beslutning om "tilstrækkelig beskyttelse" og den internationale aftale om overførsel af PNR-oplysninger til USA, der verserer ved EF-Domstolen. Kommissionen vil naturligvis ikke tage initiativer, der kan foregribe Domstolens afgørelse i den pågældende sag.

Dette område falder ikke direkte ind under kommissæren for retlige anliggender, frihed og sikkerhed, men det er min opfattelse, at Kommissionen ikke kan isolere sig fra udviklingstendenserne i andre fora som f.eks. ICAO. EU-medlemsstaterne hører til blandt de 188 kontraherende parter i ICAO-samarbejdet. Det er også i Europa-Parlamentets interesse, at EU's synspunkter bliver fremført i de igangværende drøftelser i ICAO-regi.

Sammen med de kommissærkolleger, der har ansvaret for transport og det indre marked, vil jeg bestræbe mig på at sikre, at Kommissionen i sine initiativer eller aktiviteter tager højde for vigtige offentlige interesser som f.eks. sikkerhed kontra terrorisme og andre alvorlige trusler, men at konsekvenserne for passagerrettigheder og luftfartsselskaber begrænses mest muligt.

25. Vil kommissæren forpligte sig til gennem passende initiativer at skabe bedre grundlag for kvalitet i retsplejen i Europa, både den civile retspleje (ud over grænseoverskridende sager) og strafferetsplejen, og herved navnlig fastsætte mindstegarantier for de tiltalte, således at man kan undgå tilbageholdenhed hos medlemsstaterne ved gennemførelsen af den europæiske arrestordre og andre foranstaltninger om gensidig anerkendelse?

Ja. Hvad angår civile sager, er dette et område, hvor en indsats fra Fællesskabets side direkte kan forbedre borgernes dagligdag. Så vidt jeg kan se, ligger hovedansvaret hos de enkelte medlemsstater, men de nationale retssystemer fungerer ikke og kan ikke fungere uafhængigt af

hinanden i et EU uden indre grænser, hvor der er fri bevægelighed for mennesker og kapital. For EU består udfordringen i at sikre en effektiv sammenkobling af disse forskellige retssystemer, således at de lever op til de højeste kvalitetsstandarder i de situationer, hvor de skal fungere sammen. Jeg vil afslutte arbejdet vedrørende gensidig anerkendelse og udvide dette samarbejde til at omfatte nye områder, og samtidig vil jeg sørge for en gradvis fjernelse af eksekvaturproceduren. Desuden agter jeg at arbejde for at sikre en effektiv fuldbyrdelse af retsafgørelser.

Hvad angår straffesager og særlig forsvarets rettigheder, vil jeg arbejde videre med at udforme en politik, der implementere den målsætning, som blev opstillet i Tampere om at gennemføre kriminalitetsbekæmpende foranstaltninger, "samtidig med at enkeltpersoners... frihed og juridiske rettigheder beskyttes". Procedurereglerne bør omfatte ensartede garantier overalt i EU, således at medlemsstaterne har tillid til hinandens strafferetspleje, hvilket er påkrævet, hvis det skal lykkes at få redskaber som f.eks. den europæiske arrestordre til at fungere tilfredsstillende. Jeg ser gerne, at Rådet vedtager det foreliggende forslag til rammeafgørelse om visse proceduremæssige rettigheder i straffesager i Den Europæiske Union. Derefter vil jeg gerne bygge videre på dette initiativ ved at undersøge bevisbaserede minimumsgarantier som f.eks. retten til ikke at udtale sig og en fælles europæisk definition af en *in absentia*-dom. Dette arbejde er helt nødvendigt for at fremme gensidig anerkendelse. Jeg vil henstille, at der foretages en grundig evaluering, når disse instrumenter er blevet indført, for at sikre, at medlemsstaterne ikke bare foregiver, at de hylder idealet om ordentlige retssikkerhedsgarantier, men faktisk implementerer disse garantier fuldt ud i praksis.

26. Hvordan vil De sikre, at det foreslåede agentur for menneskerettigheder effektivt vil kunne kontrollere, at der i hele Europa anlægges de højest mulige standarder for menneskerettigheder, herunder rettighederne for mistænkte og tiltalte i straffesager?

Jeg vil sætte alt ind på at implementere afgørelsen om at udvide mandatet for Det Europæiske Overvågningscenter for Racisme og Fremmedhad til at blive et agentur for grundlæggende rettigheder som vedtaget af medlemsstaternes repræsentanter Det Europæiske Råd.

Jeg ved, at den nuværende Kommission er ved at iværksætte en offentlig debat med alle de interesserede parter, der står bag det fremtidige agentur. Jeg kan varmt tilslutte mig, at man anvender denne fremgangsmåde i forbindelse med et så vigtigt og følsomt projekt. Denne offentlige debat - som jeg også bliver stærkt engageret i - vil gøre det muligt for den nye Kommission at stille forslag om, hvilke opgaver og ansvarsområder det nye agentur skal beskæftige sig med. Efter min mening skal agenturet spille en fremtrædende rolle på EU-plan for at fremme de grundlæggende rettigheder inden for EU's kompetenceområder, uden at der sker overlapninger i forhold til det arbejde, som allerede udføres særdeles effektivt af andre institutioner som f.eks. Europarådet. Der kan peges på en række centrale temaer: agenturets uafhængighed af EU-institutioner, medlemsstater og ngo'er, tilstrækkelige ressourcer i form af budgetmidler og personale, indsamling af præcise og troværdige data, en platform for udveksling af god praksis mellem medlemsstaterne samt vedtagelse af udtalelser, som kan hjælpe EU-institutioner og -medlemsstater - og navnlig lovgivningsmagten - med at varetage deres forpligtelser.

Hvad angår de høje standarder for mistænktes og tiltaltes rettigheder i særdeleshed, er jeg fast besluttet på at støtte vedtagelsen af Kommissionens foreliggende forslag til rammeafgørelse om

visse proceduremæssige rettigheder i straffesager i Den Europæiske Union. Der er fremsat en række specifikke forslag, der bl.a. omhandler retten til juridisk bistand, retten til tolkning og oversættelse for udenlandske tiltalte og retten til særlig opmærksomhed for personer, der ikke kan forstå eller følge med i retsforhandlingerne. Forslaget omfatter også et afsnit om evaluering og overvågning af efterlevelsen og gør det muligt for medlemsstaterne at opretholde et højere beskyttelsesniveau, såfremt et sådant højere niveau allerede er en realitet. Der er endnu ikke taget stilling til, hvordan denne evaluerings- og overvågningsmekanisme skal udformes, men dette spørgsmål kunne man eventuelt behandle som led i drøftelserne om, hvilke arbejdsopgaver der skal tildeles det foreslåede agentur for grundlæggende rettigheder.

27. Hvilke prioriteter har De for nye instrumenter baseret på gensidig anerkendelse? Gensidig anerkendelse bør være baseret på tillidsskabende foranstaltninger. Hvad agter De at gøre for at styrke den gensidige tillid? Hvilken politik vil De føre med hensyn til udvikling af uddannelsen af dommere og anklagere på europæisk plan?

Jeg mener, at programmet for gensidig anerkendelse, der blev vedtaget i 2000, skal være hovedhjørnestenen i EU's politik i de kommende år.

For at gennemføre dette program på det civilretlige område vil jeg først og fremmest afslutte Tampere-dagsordenen ved at fremsætte forslag om forpligtelser vedrørende underholdspligt og småsager så snart som muligt. Derefter agter jeg at færdiggøre programmet for gensidig anerkendelse på to områder, nemlig testamenter og arv samt familierettens formueretlige aspekter, og at vurdere, hvordan de instrumenter, der allerede er vedtaget, og navnlig Bruxelles I- og Bruxelles II-forordningerne fungerer. En sådan fremgangsmåde vil gøre det muligt at forbedre disse instrumenter og fremme en gradvis fjernelse af eksekvaturproceduren. I denne forbindelse vil det være nødvendigt at gennemføre ledsageforanstaltninger som f.eks. visse minimumsretsplejegarantier for at skabe større tillid mellem medlemsstaterne. Desuden vil jeg undersøge, inden for hvilke områder - ud over de områder, der er omfattet af programmet for gensidig anerkendelse - der er behov for EU-regler om gensidig anerkendelse. Eksempelvis er det min opfattelse, at det vil være en fordel for borgerne og aktørerne i erhvervslivet, at man udvider princippet om gensidig anerkendelse til at omfatte private og offentlige dokumenter, således at de opnår fri bevægelighed på det indre marked.

Hvad angår straffesager, mener jeg, at programmet for gensidig anerkendelse skal ajourføres. Inden sagen kommer for retten, bør instrumenter, der er baseret på gensidig anerkendelse, gøre det lettere at indsamle beviser. Efter domsafsigelsen bør der etableres en vidtfavnende ordning med gensidig anerkendelse af endelige retsafgørelser for at gøre det muligt at fuldbyrde disse afgørelser på tværs af grænserne. Denne ordning bør også omfatte oprettelse af et register over domfældelser og rettighedsfrakendelser. Desuden vil der blive arbejdet videre på at finde en mekanisme og tilhørende kriterier for valg af jurisdiktion i straffesager.

Det er helt korrekt af Parlamentet at sammenkæde de fremskridt, der gøres vedrørende gensidig anerkendelse, med et styrket tillidsforhold. I et udvidet EU skal den gensidige tillid være baseret på visheden om, at alle EU-borgere har adgang til et retssystem, der lever op til meget høje kvalitetskrav... Helt grundlæggende gælder det om at forbedre proceduremæssige garantier og

standarder, at indføre et system til en objektiv og upartisk vurdering af strafferetsplejens kvalitet og at forbedre uddannelsen af dommere og anklagere. Derfor må vi satse på at udnytte det udvekslingsprogram for retsmyndigheder, som Europa-Parlamentet har fået indført for 2004 og 2005, bedst muligt.

28. Hvordan agter Kommissionen at reagere på visse medlemsstaters manglende eller mangelfulde gennemførelse af rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre? Vil De forpligte Kommissionen til så hurtigt og så ambitiøst som muligt at foretage den tilnærmelse af definitioner af forbrydelser og straffe, der er nævnt i konklusionerne fra Tampere og i udkastet til forfatningstraktat?

På grundlag af de foreliggende oplysninger vil jeg sikre, at Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af den europæiske arrestordre inden årets udgang. Der findes muligvis en række indbyrdes modstridende bestemmelser eller unøjagtigheder i gennemførelseslovgivningen, og rapporten vil naturligvis kaste lys over disse problemer, men de foreliggende oplysninger om anvendelsen af den europæiske arrestordre i praksis viser, at den nye ordning fungerer fint og er et stort fremskridt i forhold til de tidligere udleveringsprocedurer.

I henhold til den nugældende traktat har Kommissionen ikke ret til at indlede en traktatbrudsprocedure og, om nødvendigt, indstævne en medlemsstat for EF-Domstolen, hvis reglerne om den europæiske arrestordre ikke er gennemført eller er gennemført ukorrekt.

Hvis der opstår divergerende fortolkninger eller tvister mellem medlemsstaterne om anvendelsen af dette instrument, kan sagen imidlertid indbringes for Domstolen, hvis Rådet ikke kan finde en løsning, og hvis en medlemsstat beslutter at udnytte denne mulighed. Det kan også tænkes, at Domstolen vil blive anmodet om at træffe en præjudiciel afgørelse i en individuel sag. Rapporten kan indeholde nyttige oplysninger på dette punkt.

Siden Amsterdam-traktatens ikrafttræden er der på EU-plan vedtaget et betragteligt antal forslag til retsakter for at tilnærme definitionerne af forbrydelser og sanktioner til hinanden, eller der er stillet sådanne forslag, som stadig drøftes i Rådet. Det gælder navnlig de fleste af de kriminalitetsformer, der er nævnt i Tampere-konklusionerne og i udkastet til forfatningstraktat. Som et supplement til disse fremskridt er det nødvendigt at vedtage mere lovgivning for at effektivisere bekæmpelsen af alvorlig grænseoverskridende kriminalitet, særlig organiseret kriminalitet, økonomisk kriminalitet, herunder finansiering af terrorisme, og it-kriminalitet. Bl.a. vil jeg stille forslag om at harmonisere gerningsindholdet og straffene for forfalskning, angreb på informationsinfrastrukturer og forskellige former for deltagelse i en kriminel organisation.

Jeg vil også med særlig interesse studere de reaktioner, der kommer på grønbogen om sanktioner, og undersøge, om det er påkrævet at harmonisere visse aspekter af den generelle strafferet for at muliggøre og lette fuldbyrdelsen af en straffedom i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor dommen er afsagt.

29. Det Europæiske Råd vil inden årets udgang vedtage den nye EU-narkotikastrategi (2005-2012). Tror De ikke, at Kommissionen - med støtte fra Europa-Parlamentet og Regionsudvalget, der er de to mest borgernære

EU-institutioner - kan spille en vigtig rolle i bestræbelserne på at bringe EU's politik tættere på borgerne på et område som narkotika, som er et af de største samfundsproblemer? Hvornår vil Kommissionen fremsætte forslaget til den første handlingsplan inden for rammerne af den nye strategi? Mener De ikke, at tiden er inde til, at Kommissionen begynder at behandle narkotikaspørgsmål med større åbenhed og en mere markant profil? Hvad vil De i bekræftende fald ændre i forhold til den nuværende situation?

Jeg er enig i, at EU-institutionerne kan spille en vigtig rolle i bestræbelserne på at bringe EU's politik tættere på borgerne. Narkotika er et emne, der i høj grad interesserer borgerne. En nylig Eurobarometer-undersøgelse har vist, at 76 % af borgerne mener, at narkotikabekæmpelse bør være et af EU's højest prioriterede mål.

Det er min hensigt at styrke Kommissionens indsats på dette område. Den nye EU-narkotikastrategi for de kommende otte år vil blive godkendt af Det Europæiske Råd i december, hvilket viser, at bekæmpelsen af dette samfundsproblem er højt prioriteret. Vi må imidlertid forstå at omsætte dette engagement i konkrete aktioner. Derfor bør Kommissionen i begyndelsen af 2005 fremsætte et forslag om den første EU-narkotikahandlingsplan som led i den nye strategi.

Kommissionen agter at styrke dialogen mellem beslutningstagerne og civilsamfundet, navnlig hvad angår et tema som narkotika. Derfor vil jeg stille forslag om, at Kommissionens arbejdsprogram for 2005 kommer til at omfatte en dynamisk dialog med civilsamfundet om narkotikaspørgsmål.

Jeg er også helt enig i, at vi må leve op til borgernes klare forventninger ved at sikre, at narkotikaproblemer behandles med større åbenhed og en mere markant profil. Koordineringen af narkotikapolitikker - der falder ind under mit ansvarsområde - må efter min mening være et højt prioriteret politisk spørgsmål af flere årsager:

1. EU-borgerne og medlemsstaternes regeringer - men også tredjelande og internationale organisationer - har tydeligvis brug for at kunne forhandle med en "enhedsstruktur" i Kommissionen. Det kræver formentlig, at den nuværende arbejdsgang tages op til revision.

2. Selv om EU's rolle inden for narkotikabekæmpelse består i at supplere medlemsstaternes indsats, må vi udnytte alle de muligheder, der findes inden for traktatens rammer, til at bekæmpe dette samfundsproblem ved i) at styrke bekæmpelsen af narkotikasmugling, ii) at fokusere på ofrene og sikre dem de bedst tænkelige muligheder for at blive genintegreret i samfundslivet og iii) at inkorporere en narkotikabekæmpelsesdimension i EU's eksterne relationer.

3. Vi må sikre, at EU fortsat satser på en afbalanceret strategi, der også omfatter forebyggelse, begrænsning af efterspørgsel, risikomindskende tiltag og behandling samt sikkerhedsmæssige aspekter.

Som kommissær for retlige anliggender, frihed og sikkerhed vil jeg derfor - i samarbejde med de kolleger, der dækker andre narkotikarelaterede ansvarsområder - forsøge at forbedre Kommissionens koordinering af narkotikapolitikker og at give dette område en profil, der lever op til både effektivitetshensyn og offentlighedens forventninger.

30. Hvilke foranstaltninger agter den indstillede kommissær at træffe for at sikre, at oprettelsen af området med frihed, sikkerhed og retfærdighed ikke berøres af de særlige forhold i visse medlemsstater, at Schengen-normerne (som nu gælder for 22 medlemsstater) fastholdes som hovedreglen i EU, og at der på den anden side kan indføres forstærket samarbejde, når enkelte stater forhindrer, at der vedtages foranstaltninger, der sikrer en højere grad af beskyttelse af de grundlæggende rettigheder?

EU-traktatens artikel 6 og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, der nu er inkorporeret i forfatningstraktaten, må finde anvendelse i alle situationer, hvor medlemsstaterne handler i europæisk regi, også når det drejer sig om forstærket samarbejde.

På længere sigt er det min målsætning, at de fælles regler skal finde ensartet anvendelse i samtlige medlemsstater i et område med retfærdighed, frihed og sikkerhed, og at den nuværende situation med "variabel geometri" gradvis skal ophøre. Jeg erkender dog, at det kan være nødvendigt at satse på forstærket samarbejde i visse tilfælde for at sætte EU i stand til at gøre fremskridt, selv når et mindretal af medlemsstater ikke går ind for den opstillede målsætning. Schengen-samarbejdet, der er en *sui generis*-form for forstærket samarbejde, er et oplagt eksempel: selv om ikke alle medlemsstater var enige om at afskaffe kontrollen ved de indre grænser, var det muligt at etablere et område med fri bevægelighed for personer og at udvikle alle de parallelle "ledsageforanstaltninger" som f.eks. en fælles visumpolitik, en fælles kontrolordning for de ydre grænser og et forstærket politisamarbejde og retligt samarbejde mellem medlemsstaterne. De ti ny medlemsstater har alle accepteret Schengen-regler og -standarder, selv om de må foretage en gradvis implementering af Schengen-regelværket for at sikre, at alle de nødvendige juridiske, tekniske, administrative og praktiske foranstaltninger er på plads.

31. Vil den indstillede kommissær sikre, ikke blot at de budgetmidler, der er afsat til området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, navnlig i forbindelse med revisionen af de finansielle overslag for perioden 2007-2013 med et specifikt udgiftsområde kaldet "EU-borgerskab, frihed, sikkerhed og retfærdighed", vil gøre det muligt at opfylde de politiske målsætninger, der er opstillet inden for rammerne af det kommende Tampere II-program, men at disse midler forvaltes effektivt og gennemskueligt?

Helt sikkert!

Når man studerer, hvordan EU-budgettet har udviklet sig i de seneste år, er det tydeligt, at implementeringen af Tampere-programmet har været ledsaget af en hastig vækst i antallet af finansielle programmer, pilotprojekter og forberedende aktioner. De nye finansielle overslag åbner mulighed for at forenkle og rationalisere disse instrumenter, og det er en målsætning, som jeg i høj grad vil støtte for at skabe større åbenhed.

Ligesom den nuværende Kommission mener jeg, at unionsborgerskabet må være et af EU's højest prioriterede politiske mål for de kommende år. Jeg er helt enig i, at "EU-borgerskab skal have til formål at garantere konkrete rettigheder og pligter, herunder især frihed, retfærdighed og sikkerhed... Frihed, sikkerhed og retfærdighed er centrale værdier, som udgør nøgleelementerne i den europæiske samfundsmodel."

Forenkling og rationalisering vil skabe større åbenhed, fordi programmernes potentielle "kunder" omgående kan se, hvilken overordnet EU-målsætning deres deltagelse vil bidrage til. Efter min mening bør de nye finansielle instrumenter i videst muligt omfang have ensartede fælles leverings-, ledelses- og implementeringsmekanismer.

De nye arrangementer bør bidrage til at forbedre programmernes effektivitet som politiske styringsinstrumenter, fordi man kan indhøste erfaringer ved hjælp af hensigtsmæssige overvågnings- og evalueringssystemer. Samtidig bør disse arrangementer sikre større fleksibilitet ved ressourceallokering til forskellige aktioner inden for det samme politikområde, således at der kan reageres hurtigt på uventede begivenheder.

Endelig kan jeg forsikre Dem om, at jeg vil sikre en passende overvågning af den økonomiske styring inden for de enkelte tjenestegrene. Jeg vil stille krav om, at mine tjenestegrene med regelmæssige mellemrum aflægger rapport om økonomiske kredsløb, resultaterne af revisionsarbejde, eventuelle påstande om uregelmæssigheder og alle bemærkninger, som Europa-Parlamentet måtte fremsætte vedrørende økonomisk styring.

32. Hvilke foranstaltninger agter De efter vedtagelsen af Daphne II-programmet (2004-2008) at træffe for at fortsætte bekæmpelsen af handel med kvinder og børn i EU?

Kommissionen har i rette tid erkendt, at der er tale om et udbredt fænomen, og har spillet en aktiv rolle for at bekæmpe menneskehandel ved hjælp af:

- meddelelser fra 1996, 1998 og 2000
- forslag til retsakter, f.eks. om strafferetlige sanktioner for menneskehandel og tidsbegrænsede opholdstilladelser til ofre, der samarbejder med de kompetente myndigheder
- fremme af udveksling af den bedste praksis mellem eksperter f.eks. via workshopper der finansieres inden for rammerne af programmer som Agis og Daphne, og via nedsættelse af en ekspertgruppe vedrørende menneskehandel.

Forebyggelse af menneskehandel, beskyttelse af ofre og effektiv retsforfølgning og afstrafning af menneskehandlere er de tre centrale elementer i Kommissionens overordnede strategi for bekæmpelse af menneskehandel. Koordinering og samarbejde mellem offentlige myndigheder og civilsamfundets organisationer (ngo'er) har afgørende betydning for denne strategi. Spørgsmålet er og vil fortsat være en integrerende del af Kommissionens dialog med tredjelande.

Kommissionen vil videreføre og udbygge sine aktiviteter, navnlig ved at evaluere implementeringen af rammeafgørelsen af 19. juli 2002 om bekæmpelse af menneskehandel, ved at udsende en rapport fra ekspertgruppen og ved at forelægge Rådet en rapport om resultaterne af Childoscope-undersøgelsen, der vedrører civilsamfundets bidrag til at finde savnede og seksuelt udnyttede børn. Der vil blive udsendt en meddelelse i 2005 for at vurdere de fremskridt, der er

gjort for at bekæmpe dette samfundsproblem, og for at stille forslag om supplerende forslag i fornødent omfang.

Spørgsmål fra Retsudvalget

1. Agter De at fremme harmoniseringen af privatretten på områder, der har forbindelse med markedsintegration, såsom handelsretten og aftaleretten?

Det er min prioriterede målsætning at skabe et europæisk retligt enhedsområde inden for det civil- og handelsret. Dette område skal frem for alt være baseret på princippet om gensidig anerkendelse som opstillet af Det Europæiske Råd på mødet i Tampere og i programmet for gensidig anerkendelse, der blev vedtaget i 2000. Derfor mener jeg, at gensidig anerkendelse af retsafgørelser i EU først og fremmest skal gennemføres ved, at der vedtages harmoniserede regler om jurisdiktion på et voksende antal områder samt harmoniserede lovvalgsregler. Selv om gensidig anerkendelse prioriteres meget højt, udelukker denne prioritering ikke, at det kan blive nødvendigt at harmonisere privatretten for at fremme gensidig tillid mellem medlemsstaternes retssystemer. Desuden bliver det måske nødvendigt at sikre efterlevelse - eller harmonisering - af et vist antal proceduremæssige minimumsstandarder, hvilket der allerede lægges op til i programmet for gensidig anerkendelse.

Under alle omstændigheder vil jeg gerne understrege, at der - hvad angår handelsret og aftaleret - findes et antal instrumenter, som skaber en vis harmonisering inden for visse sektorer som f.eks. forbrugerret og forsikringsret. Disse foranstaltninger virker ikke blot fremmende på en fortsat markedsintegration, men fremmer også gensidig tillid mellem retssystemerne i Europa. På denne baggrund er jeg fast besluttet på at gennemføre et tæt samarbejde med mine kommissærkolleger for at sikre, at harmoniseringen af den materielle civilret inden for deres respektive ansvarsområder bidrager til at fremme disse målsætninger.

2. Hvilke begrænsninger indebærer subsidiaritetsprincippet efter Deres opfattelse for tiltag på det civilretlige område? Kunne De forestille Dem en fællesskabskodeks for forpligtelser i og uden for kontraktforhold?

Det er vanskeligt at vurdere, hvilke konsekvenser subsidiaritetsprincippet har for Fællesskabets virke helt abstrakt - ikke alene i forhold til civilretten, men også inden for andre retsområder. Det er min opfattelse, at man - for hver enkelt aktion, som der stilles forslag om på EU-plan - må vurdere, om subsidiaritetsprincippet respekteres i lyset af målsætningerne for den pågældende aktion. I denne forbindelse er jeg en varm tilhænger af, at de nationale parlamenter kommer til at spille en mere fremtrædende rolle som foreslået i den kommende forfatning.

Tanken om en fællesskabskodeks for forpligtelser i og uden for kontraktforhold er interessant på længere sigt, men vi må arbejde os fremad et skridt ad gangen. Der er iværksat en handlingsplan for en mere sammenhængende europæisk aftaleret. Under alle omstændigheder er jeg helt overbevist om, at det fremtidige arbejde med en "fælles referenceramme" må gennemføres i nært samarbejde med de forskellige interesserede parter og ikke som en rent intellektuel øvelse. Desuden må der tages omhyggeligt stilling til udformningen af fremtidige aktioner i lyset af subsidiaritetsprincippet.

Det er min hensigt at satse på en harmonisering af lovvalgsreglerne i forbindelse med forpligtelser i og uden for kontraktforhold ved at arbejde for, at det forslag til forordning, der går under betegnelsen "Rom II" bliver vedtaget, og ved at foretage en passende opfølgning af

grønbogen om omdannelse af Rom-konventionen af 1980 ("Rom I") om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser, til en fællesskabsretsakt med opdatering af dens bestemmelser. Jeg er sikker på, at harmoniserede lovvalgsregler vil udgøre et vigtigt skridt i retning af at skabe et egentligt europæisk civilretligt område. Jeg er overbevist om, at denne målsætning kan realiseres på kort sigt.

3. Hvilke yderligere foranstaltninger vil De træffe for at forbedre og bygge videre på det europæiske retslige og udenretslige netværk? Ville det være nyttigt at give uddannelsen af advokater og dommere en mere europæisk dimension? I bekræftende fald hvordan?

I 2001 blev der oprettet et europæisk retligt netværk på det civil- og handelsretlige område, og efter min opfattelse kan dette netværk i høj grad medvirke til at styrke det retslige samarbejde, fremme borgernes adgang til domstolene og sikre en effektiv anvendelse af fællesskabsretten. Det europæiske civilretlige netværk kan imidlertid ikke opnå de ønskede resultater, medmindre de kontaktpunkter, der er udpeget af medlemsstaterne, og medlemsstaternes egne myndigheder deltager engageret i arbejdet. Jeg ønsker at forbedre dette netværk i de kommende år, at konsolidere dets aktiviteter og at videreudvikle relationerne til andre europæiske netværk (som f.eks. det europæiske udenretslige netværk for grænseoverskridende tvistbilæggelse, EEJ-Net). Derfor opfordrer jeg medlemsstaterne til at stille passende ressourcer til rådighed for dette netværk på nationalt plan.

På det strafferetlige område har det europæiske retslige netværk haft gavn af at integrere sit sekretariat og budget med Eurojust. Det er mit ønske, at dette samarbejde udbygges yderligere.

Hvad angår uddannelse af de judicielle professioner, findes der flere fællesskabsprogrammer (rammeprogrammet for civilretligt samarbejde, rammeprogrammet om politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager (Agis)), som allerede støtter sådanne aktiviteter. Navnlig mener jeg, at det er særdeles vigtigt at fremme udvekslingsprogrammer for dommere og anklagere inden for EU for at opbygge et gensidigt tillidsforhold, for at skabe større kendskab til EU-instrumenter, for at sikre en korrekt implementeríng af disse instrumenter i medlemsstaterne og for at fremme regelmæssige kontakter mellem de embedsmænd, der har ansvaret for retslige uddannelsesinstitutioner i medlemsstaterne og kandidatlandene. Jeg vil gerne bygge videre på det "udvekslingsprogram for retslige myndigheder", der er indført på foranledning af Europa-Parlamentet, ved at studere mulighederne for at etablere en permanent struktur for udveksling og uddannelse af dommere.

4. Hvad er de reelle fordele for borgere og virksomheder ved en harmonisering af retsplejereglerne for grænseoverskridende sager? Er de foranstaltninger, der hidtil er truffet på dette område, tilstrækkelige?

En vis harmonisering af retsplejereglerne er forbundet med en række fordele for borgere og virksomheder: lettere adgang til domstolene, enklere og mere effektive procedurer og bedre garantier for parternes rettigheder, hvilket også virker fremmende på gensidig anerkendelse af de endelige afgørelser. Eksempelvis er en virksomhed, der har skyldnere i flere lande, i dag nødsaget til at anvende en forskellig procedure for at inddrive pengene i hvert enkelt land - med

forskellige formularer, forskellige frister, forskellige procedurer osv. Jeg støtter forslaget til forordning om indførelse af en europæisk betalingspåbudsprocedure. Det interessante er, at forslaget ikke griber forstyrrende ind i de eksisterende retsplejeregler, men stiller en ny fakultativ procedure til rådighed for kreditorerne. Det er kreditorerne, der i hvert enkelt tilfælde frit tager stilling til, om de ønsker at anvende den nationale procedure eller den europæiske procedure.

Det er min bestemte opfattelse, at harmoniseringen skal gennemføres med respekt for nationale traditioner, at den skal være begrænset til det nødvendige, og at den kun skal finde sted i sager med "grænseoverskridende implikationer", hvilket ikke - efter min opfattelse - betyder, at harmoniseringen skal indskrænkes til at gælde for de såkaldte "grænseoverskridende sager". Eksempelvis bør vi ikke forhindre virksomheder, der har hjemsted i en medlemsstat, i - over for skyldnere, der har hjemsted i den samme medlemsstat - at benytte sig af en europæisk procedure, som deres internationale konkurrenter har adgang til. Det ville være uforeneligt med målsætningen om et enkelt retligt område for alle og ville give anledning til klager over forskelsbehandling. Det samme gælder for eventuelle fremtidige EU-retsregler, der vedtages for at fastsætte proceduremæssige minimumsgarantier for at fremme gensidig anerkendelse: pr. definition kan en sådan lovgivning ikke sondre mellem "interne" og "grænseoverskridende" sager.

Kvaliteten af EU-retsreglerne er bestemmende for, hvilke fordele der kan opnås ved en harmonisering. På dette punkt har jeg store ambitioner, og jeg regner med Europa-Parlamentets støtte.

5. For så vidt angår international privatret, hvordan ser De på forholdet til Haag-konventionen i fremtiden, navnlig i relation til spørgsmålet om en mere aktiv rolle for Parlamentet? Ser De nogen vanskeligheder ved at bringe oprindelseslandsprincippet i overensstemmelse med international privatret? Hvilke skridt - om nogen - vil De tage på internationalt plan med henblik på at sikre ensartede regler for, hvilken lovgivning der finder anvendelse på transaktioner, der foretages via internettet?

Jeg betragter Haag-konventionen om international privatret som et af vores bedste fora til at udvikle EU's forbindelser med tredjelande inden for retsligt samarbejde om civil- og handelsretlige sager på en sammenhængende, konsekvent og multilateral måde. Derfor vil jeg gøre en målrettet indsats for snarest muligt at afslutte de igangværende forhandlinger om Det Europæiske Fællesskabs tiltrædelse af denne organisation. Jeg vil også gøre mit bedste for - inden for traktatens rammer - at tage højde for Europa-Parlamentets legitime interesser i de forskellige forhandlinger under Haag-konventionerne.

Jeg mener, at international privatret og oprindelseslandsprincippet supplerer hinanden. Lovvalgsregler (hvad enten de findes i national ret, i fællesskabsretten eller i internationale traktater) har til formål at afgøre, hvilke retsregler der finder anvendelse i en given international situation. Kriterierne for at træffe dette valg har ikke så meget at gøre med de forskellige retsreglers indhold, men med forbindelserne mellem disse retsregler og den pågældende situation. Oprindelseslandsprincippet er et meget vigtigt princip. Inden for Det Europæiske Fællesskab indebærer dette princip, at anvendelsen af en given medlemsstats retsregler i forhold

til virksomheder, der har hjemsted i en anden medlemsstat, ikke må medføre en uberettiget indskrænkning i den frie bevægelighed for varer og tjenesteydelser.

Der foregår meget komplicerede drøftelser i forskellige internationale fora om, hvilke retsregler der finder anvendelse på transaktioner, der foretages via internettet - der skal tages hensyn til de forskellige interesser og de forskellige nationale traditioner. Jeg ser frem til at bidrage aktivt til disse drøftelser for at finde frem til passende løsningsmodeller, der kan fungere på globalt plan.

6. Hvilke foranstaltninger agter De at træffe for at sikre, at medlemsstaterne gennemfører EU-lovgivningen fuldt ud og anvender den korrekt? Vil De kræve sanktioner i henhold til artikel 228, navnlig gennem traktatbrudssager ved EF-Domstolen? Findes der alternative metoder til at nå det samme resultat?

Det er medlemsstaterne, der har hovedansvaret for at implementere fællesskabsretten, både når det gælder traktaten, og når det gælder sekundær ret (forordninger, direktiver og beslutninger). Samarbejdet mellem Kommissionen og medlemsstaterne er imidlertid et centralt led i den effektive overvågning af fællesskabsrettens gennemførelse.

Jeg vil gøre en ihærdig indsats for at indsamle præcise oplysninger fra medlemsstaterne om, hvilken lovgivning de har vedtaget for at gennemføre EU-instrumenter, og hvilke praktiske foranstaltninger der er gennemført for at implementere disse instrumenter. Jeg vil stille krav om, at der foretages en omhyggelig analyse for at indkredse eventuelle mangler, og jeg vil ikke tøve med at gøre opmærksom på sådanne mangler. Inden for de nugældende retlige rammer finder EF-traktatens artikel 226 ikke anvendelse på sager, der falder ind under EU-traktatens afsnit VI, og kontrolmulighederne er begrænsede.

Derfor satser jeg på at forbedre dels de forebyggende bestræbelser på at håndhæve EU-retten og dels overvågningsredskaber og -metoder til at kontrollere den korrekte anvendelse af EU-retten.

Det er min hensigt at udvikle disse metoder og samtidig sikre, at de finder anvendelse inden for alle de områder af fællesskabsretten, der hører under mit ansvarsområde, og hvor de kan være til nytte, således at der sker en forbedret overvågning i den forebyggende fase. Eksempelvis vil der blive anvendt følgende metoder: der vil blive udarbejdet fortolkende meddelelser om særlige områder af fællesskabsretten (såvel traktaten som den sekundære ret), der vil blive anvendt ekspertudvalg og -netværk til at assistere Kommissionen, og der vil blive oprettet *ad hoc*-ekspertgrupper inden for specialområder for at udveksle oplysninger og god praksis mellem medlemsstaterne.

Jeg vil imidlertid sikre mig, at der sker en systematisk og omhyggelig overvågning for at sikre, at de vedtagne instrumenter implementeres korrekt, og at Kommissionens rapport, der udarbejdes på grundlag af de forelagte oplysninger, samt de tilhørende konklusioner stilles til rådighed for Parlamentet. Sådanne rapporter har politiske konsekvenser, og når det drejer sig om politisk følsomme områder som f.eks. implementeringen af den europæiske arrestordre vil de blive diskuteret i brede kredse.

Opfølgningen af formodede overtrædelser af fællesskabsretten foregår i flere faser gennem traktatbrudsproceduren, der er hjemlet i traktatens artikel 226 og 228. Disse procedurer anvendes

for at udrydde enhver tvivl om fortolkningen af fællesskabsretten, for at bringe eventuelle overtrædelser til ophør og for således at sikre, at Fællesskabets retssystem fungerer korrekt.

Der går en række faser forud for EF-Domstolens afgørelse i en traktatbrudssag efter traktatens artikel 226, og hvis en medlemsstat derfor undlader hurtigt at opfylde en dom fra EF-Domstolen, må denne undladelse betragtes som en særdeles alvorlig overtrædelse af EU-retten. Der bør ikke herske tvivl om, at Kommissionen i sådanne sager vil tage artikel 228 i anvendelse, hvilket til sidst kan resultere i en fornyet henvisning til EF-Domstolen - denne gang ledsaget af en bøde.

Som allerede nævnt er hovedformålet med traktatbrudsproceduren at sikre, at den pågældende medlemsstat efterlever EU-retten, således at EU-borgerne og EU-virksomhederne fuldt ud kan nyde godt af deres rettigheder.

Undertiden kan denne målsætning opfyldes ved hjælp af mekanismer, som supplerer eller træder i stedet for en formel procedure i forbindelse med manglende opfyldelse af en forpligtelse.

Der kan nævnes følgende supplerende mekanismer:

1. I tilfælde af talrige og gentagne overtrædelser af fællesskabsretten inden for en given sektor har egentlige forhandlinger med den pågældende medlemsstat til tider vist sig at være mere effektive end en traktatbrudsprocedure.

2. De såkaldte "pakkemøder", der åbner mulighed for konstant dialog og samarbejde mellem Kommissionen og de relevante myndigheder i en medlemsstat for at behandle en "pakke" af sager og finde udenretslige løsninger

3. Hvad angår anvendelsen af direktiver, der indfører rettigheder for et meget stort antal borgere, og som kræver, at der foretages en sagsbehandling og findes en løsning på hver enkelt sag, kan det være effektivt at benytte ad hoc-kontaktpunkter.

4. Endelig kan oprettelse af uafhængige og specialiserede nationale myndigheder i visse tilfælde bidrage til at gøre det lettere for Kommissionen at varetage sine opgaver som traktatens vogter.

7. Hvilke konkrete skridt agter De at tage for at sikre, at medlemsstaterne gennemfører fællesskabslovgivningen rettidigt? Forestil Dem en situation, hvor flere medlemsstater, herunder Deres egen, ikke har gennemført et vigtigt liberaliseringsdirektiv. Reglerne er upopulære i visse kredse, og der skal snart være lokalvalg. Parlamentet presser på for at få indledt en traktatbrudssag, og Juridisk Tjeneste er klar til at gå i gang. Ministeren ringer til Dem hjemmefra. Hvad siger De til ham? Hvad siger De til Parlamentet?

EU-institutionerne skal sikre, at der foregår en effektiv overvågning af fællesskabsrettens gennemførelse, således at borgerne kan have tillid til, at Fællesskabets politikker virkelig føres ud i livet og har de ønskede virkninger. Denne overvågningsopgave er lagt i hænderne på Kommissionen, der alene varetager hvervet som "traktatens vogter".

Kommissionen anvender allerede en forenklet og fremskyndet procedure for at følge op på de indledende krav til national implementering i form af notifikation af nationale gennemførelsesforanstaltninger. Denne procedure indebærer, at der sker en automatisk gennemgang af, hvad medlemsstaterne har foretaget sig, og en opfølgning med omgående virkning. Denne procedure har hidtil fungeret effektivt og vil fortsat blive anvendt for at sikre en gennemgribende kontrol med forsinkede notifikationer.

Kommissionen har allerede gennemført en række foranstaltninger for at forbedre gennemførelsen af direktiver. Kommissionen bør anvende disse foranstaltninger proaktivt og forbedre dem for at opnå de bedst tænkelige resultater.

Hvis der er gennemført drøftelser med en medlemsstat, og der er gjort alle mulige konstruktive forsøg på at forbedre gennemførelsen, og den pågældende medlemsstat alligevel ikke kan finde en løsningsmodel, der stemmer overens med fællesskabsretten, må Kommissionen træffe de nødvendige foranstaltninger på de betingelser, der er fastsat i traktaten. Der er naturligvis tale om en temmelig langstrakt procedure, og medlemsstaten har mange muligheder for at forsvare sine synspunkter.

Hvis en minister, der befinder sig i en vanskelig politisk situation, ringer til den ansvarlige kommissær, er kommissæren forpligtet til at lytte til ham. Muligvis foreligger der nye elementer, som ændrer på den hidtidige situation - ellers har kommissæren ingen grund til at ændre på sin holdning og vil derfor fortsætte proceduren i overensstemmelse med traktatens bestemmelser. EU-systemet er baseret på retsstatsprincippet, og det faktum kan ingen minister sætte sig ud over. Parlamentet bør orienteres i overensstemmelse med den gældende lovgivning og rammeaftalen om opfølgning af proceduren. I en sådan situation er det vigtigt at sikre, at reglerne overholdes, og at man samtidig undgår, at Kommissionen bliver inddraget i en valgkamp.

8. Hvordan vil De gøre det lettere for Parlamentet at udøve sin ret til at føre kontrol med Kommissionens gennemførelsesbeføjelser (komitologi)? Er De parat til at give Parlamentet den samme behandling og den samme adgang til oplysninger som Rådet? Mener De, at det er muligt at foregribe forfatningens bestemmelser på dette område?

Jeg er enig i, at åbenhed er en afgørende forudsætning for at sikre ansvarlighed. Navnlig hvad angår arbejdet i de såkaldte komitologi-udvalg, vil jeg gerne henlede Parlamentets opmærksomhed på, at Rådets afgørelse 1999/468/EF allerede forpligter Kommissionen til at gennemføre ambitiøse foranstaltninger til fremme af åbenhed, heriblandt offentliggørelse af en liste over alle de eksisterende udvalg og en årsberetning om udvalgenes arbejde.

Ud over disse foranstaltninger til fremme af åbenhed over for den brede offentlighed indeholder Rådets afgørelse også bestemmelser om privilegeret underretning af Europa-Parlamentet, og disse bestemmelser er præciseret yderligere i rammeaftalen mellem EP og Kommissionen. Denne ordning sikrer, at EP holdes underrettet om arbejdet i komitologi-udvalgene og navnlig får mulighed for at udøve sine kontrolbeføjelser i forhold til gennemførelsesforanstaltninger, der træffes som led i lovgivning, der er vedtaget efter den fælles beslutningsprocedure. Det bemærkes, at Kommissionen i 2003 indførte et offentligt register over alle de komitologi-dokumenter, der oversendes fra Kommissionen til Europa-Parlamentet. - Dette register giver også direkte offentlig adgang til mange dokumenter.

Forfatningen præciserer de retlige rammer omkring Kommissionens gennemførelsesbeføjelser ved at sondre mellem delegerede forordninger, som Kommissionen kan bruge til at udbygge eller ændre visse ikke-væsentlige elementer i europæiske love eller rammelove (hvor EP og Rådet er placeret på lige fod med hinanden, jf. artikel I-36), og de egentlige gennemførelsesretsakter (for hvis vedkommende de generelle regler og principper fastsættes ved lov (dvs. efter den fælles beslutningsprocedure), jf. artikel I-37). Forfatningen indeholder imidlertid ikke nye elementer, hvad angår åbenhed omkring Kommissionens udøvelse af sådanne beføjelser.

9. Hvor energisk agter De at opfylde forpligtelsen i henhold til den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning til at ophæve forældede retsakter og forenkle komplicerede retsakter? Vil dette spørgsmål blive tillagt særlig opmærksomhed i forbindelse med en udvidet konsekvensanalyse?

Kommissionen iværksatte allerede i 2002 en bred handlingsplan for bedre regulering i EU, som danner baggrund og grundlag for Kommissionens bidrag til implementeringen af den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning.

Jeg støtter fuldt ud den nuværende Kommissions dagsorden for bedre regulering, og jeg vil bestræbe mig på at videreføre dette vigtige arbejde i den nye Kommission for at sikre, at ny lovgivning ikke bliver alt for kompliceret, for at ophæve forældet lovgivning og for at forenkle gammel lovgivning.

Det bemærkes, at jeg formentlig vil fokusere på enkelthed og kvalitet i ny lovgivning, eftersom gældende fællesskabsret inden for retlige og indre anliggender er af relativt nyere dato.

Kommissionens integrerede og tværsektorielle tilgang til konsekvensanalyse af politiske forslag[1] har central betydning, når det gælder om at opfylde mit tilsagn om at sikre høj kvalitet og enkelthed i lovgivningen om retlige og indre anliggender.

10. Kommissionen er ved at udarbejde de kommende retningslinjer for et nyt program for perioden 2004-2009 for udviklingen af EU til et fælles område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Hvilke prioriteter har De på det civil- og procesretlige område?

Det er helt nødvendigt at sikre, at der sker en fuldstændig og korrekt implementering af gældende fællesskabsret, og jeg vil lægge stor vægt på at takle denne opgave. Desuden vil jeg udnytte alle de muligheder, der findes inden for det europæiske civilretlige netværk for at fremme en effektiv og praktisk anvendelse af fællesskabsinstrumenter. Jeg er også overbevist om, at man - selv om der med rette må lægges vægt på implementeringsfasen - ikke bør udsætte vedtagelsen af nye lovgivningsinstrumenter, hvilken Kommissionen også har understreget i sin meddelelse fra juni 2004.

Jeg går derfor helhjertet ind for at realisere de sidste punkter fra Tampere-mandatet og for at arbejde i retning af en fuldstændig gennemførelse af programmet for gensidig anerkendelse (navnlig på de områder, hvor der ikke findes europæiske regler om gensidig anerkendelse). Jeg

[1] *KOM(2002) 276.*

vil også følge med på områder, der ikke direkte falder ind under programmet for gensidig anerkendelse. For eksempel mener jeg ikke, at borgerne og erhvervslivet kun har behov for en forbedret gensidig anerkendelse af retsafgørelser. I et område uden indre grænser bør private og offentlige dokumenter kunne bevæge sig så frit som muligt, og administrative formaliteter, der begrænser dokumenters frie bevægelighed, bør afskaffes eller reduceres til det absolut nødvendige minimum. Som led i mit politiske program agter jeg også at gøre en vedholdende indsats for at sikre en mere effektiv fuldbyrdelse af retsafgørelser i EU - det er "akilleshælen" i det fælles civilretlige område. Det siger sig selv, at den fremtidige lovgivning skal respektere medlemsstaternes retlige og judicielle traditioner, og at nye tiltag vil blive forelagt efter grundige høringer af alle interesserede parter.

11. Haag-konferencen om international privatret er ved at lægge sidste hånd på udarbejdelsen af en konvention om værnetingsaftaler mellem erhvervsdrivende ("konventionen"). Kommissionen deltager i forhandlingerne om konventionen på vegne af EU. Kommissionen har i mellemtiden indledt en offentlig høring om spørgsmålet. Hvad er Deres holdning til resultaterne af forhandlingerne? Anbefaler De EU at tiltræde konventionen?

Når man læser det pågældende høringsdokument, bliver man klar over, hvor kompliceret udkastet til en konvention om værnetingsaftaler mellem erhvervsdrivende er, og hvor vanskelige de igangværende forhandlinger er. Formålet med den offentlige høring er dels at give Kommissionen et bedre indblik i, hvilke spørgsmål der optager EU-virksomhederne og andre interesserede parter, dels at gøre det muligt for Kommissionen at foretage en mere kvalificeret evaluering af de mulige konsekvenser af de forskellige løsningsmodeller, der behandles under disse drøftelser. Jeg er overbevist om, at en fornuftigt udformet konvention virkelig kan gavne den internationale handel og EU's virksomheder: hvis det lykkes at udarbejde en velafbalanceret konvention, der garanterer de europæiske virksomheders legitime interesser, vil jeg naturligvis gå ind for, at Fællesskabet tiltræder konventionen. Under alle omstændigheder mener jeg, at der - når forhandlingerne er afsluttet - må foretages en passende konsekvensanalyse på grundlag af den endelige tekst, før Kommissionen forelægger Rådet et forslag om at undertegne eller tiltræde konventionen.

12. Beskyttelse af borgernes rettigheder er kernen i vores demokratiske system baseret på retsprincipper. Chartret om grundlæggende rettigheder, som er indarbejdet i forfatningstraktaten og det europæiske retssystem, giver borgerne en yderligere beskyttelse, selv mod deres egen medlemsstat. Det berører borgerne som forbrugere, arbejdstagere, pensionister, patienter, studerende og embedsmænd, men også som retssubjekter i EU, i forhold til EU-administrationen og dens ansatte. Hvilke prioriteter har De med hensyn til retlig og retslig beskyttelse af borgerne?

Jeg er helt enig i, at det er vigtigt at beskytte borgernes rettigheder, som bør nyde effektiv beskyttelse i hver enkelt medlemsstats retssystem.

I denne forbindelse mener jeg, at der må lægges vægt på at forbedre retsvæsenets effektivitet og funktion. Derfor vil jeg støtte og bidrage til arbejdet i European Commission for the Efficiency of Justice ("CEPEJ") i Europarådets regi. Inden for EU's kompetenceområde vil det helt sikkert være påkrævet at overveje mange forskellige aspekter, der har relation til retsvæsenets effektivitet (afkortning af forsinkelser, effektiv fuldbyrdelse af retsafgørelser osv.).

Jeg mener også, at borgernes retsværn må omfatte effektiv adgang til domstolene som defineret af Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg. Jeg er helt klart indstillet på at arbejde for at realisere denne målsætning i EU-regi, og det er min hensigt at garantere praktiske og reelle rettigheder - ikke teoretiske eller illusoriske rettigheder. I denne forbindelser viser direktiverne om retshjælp og erstatning til voldsofre, at EU ønsker at forbedre borgernes retsværn. Det er min målsætning at sikre en korrekt implementering af disse direktiver fra medlemsstaternes side og, om nødvendigt, at supplere dette regelsæt ved at vedtage nye foranstaltninger i samme øjemed.

13. Den 28. april 2004 fremsatte Kommissionen et forslag til en rammeafgørelse om rettighederne for mistænkte og tiltalte i straffesager i Den Europæiske Union. Er De enig i, at dette er en vigtig prioritet for EU med henblik på at skabe gensidig tillid, når henses til, at retlige instrumenter, som har stor betydning for de grundlæggende rettigheder, såsom den europæiske arrestordre, allerede er trådt i kraft? Hvordan vil De skabe de nødvendige betingelser for at få denne retsakt vedtaget hurtigst muligt?

Jeg er helt enig i, at det er bydende nødvendigt at gennemføre en foranstaltning, som sikrer forsvarets rettigheder og fremmer gensidig tillid. I Tampere blev der lagt op til, at man skulle vedtage en foranstaltning for at beskytte individets rettigheder sideløbende med instrumenter som den europæiske arrestordre og andre initiativer, der har til formål at lette retsforfølgning; dette forslag er ikke en reaktion på disse initiativer, men snarere et modstykke dertil. Den foreslåede rammeafgørelse om visse retssikkerhedsgarantier i straffesager vil medføre, at alle foranstaltningerne vedrørende gensidig anerkendelse på det strafferetlige område kommer til at fungere bedre, eftersom medlemsstaterne i højere grad vil være villige til at anerkende, at andre medlemsstater har ordentlige retssikkerhedsgarantier. Det er vigtigt, at de fagfolk, der arbejder på dette område med gensidige anerkendelsesinstrumenter som f.eks. den europæiske arrestordre, har den nødvendige tillid til de systemer, der findes hos andre retsmyndigheder og politimyndigheder i EU, fordi en effektiv daglig drift forudsætter et gensidigt tillidsforhold.

Jeg vil gøre mit bedste for at sikre, at den foreslåede rammeafgørelse vedtages af Rådet og implementeres i medlemsstaterne snarest muligt. Spørgsmålet er, om Rådet vil være i stand til at træffe afgørelse med enstemmighed. En række medlemsstater har tidligere givet udtryk for visse forbehold. Min forgænger, kommissær Vitorino, fik lejlighed til at høre de forskellige synspunkter fra medlemsstaternes repræsentanter, da grønbogen om retssikkerhedsgarantier, der var forløberen for dette forslag, blev drøftet på den uformelle samling i RIA-Rådet i Veria i marts 2003, og der blev gennemført omfattende høringer, inden forslaget blev fremsat. Den tekst, som man har vedtaget, tager højde for mange af de betænkeligheder, som kom til udtryk i høringsfasen. Jeg håber, at disse betænkeligheder er blevet imødekommet i et sådant omfang, at de medlemsstater, der oprindelig modsatte sig initiativet, nu kan støtte dette forslag.

14. Hvad ser De som øverste prioritet og målsætninger i de kommende år med henblik på at videreføre Tampere-dagsordenen om et europæisk område med retfærdighed, især i relation til civil- og handelsret?

I mit svar på et tidligere spørgsmål har jeg beskrevet en strategi, der går ud på at gennemføre en række særlige aktioner og forslag til retsakter.

For at implementere de resterende foranstaltninger fra Tampere-dagsordenen vil jeg fortsætte arbejdet med "Rom II"-forslaget om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontraktforhold, den foreslåede forordning om betalingspåbudsproceduren og de kommende forslag om småsager og om mægling (alternativ konfliktløsning).

Desuden vil jeg snart fremlægge forslag om underholdspligt og om omdannelse af Rom-konventionen (Rom I) om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser, til en fællesskabsretsakt med opdatering af dens bestemmelser.

Jeg vil derefter gerne videreføre arbejdet i to forskellige retninger: for det første gælder det om at opnå gensidig anerkendelse på de to nøgleområder, der er omfattet af programmet, dvs. testamenter, arv og familierettens formueretlige aspekter, og for det andet er det vigtigt at evaluere de instrumenter, der allerede er vedtaget, først og fremmest Bruxelles I- og Bruxelles II-forordningerne, for at forbedre disse instrumenter og fortsat arbejde for en gradvis fjernelse af eksekvaturproceduren, hvilket medfører, at der må udvikles ledsageforanstaltninger som f.eks. visse minimumsretsplejegarantier for at skabe større tillid mellem medlemsstaterne.

Hvad angår initiativer på andre områder såsom øget anerkendelse af visse private og offentlige dokumenter, mener jeg, at der f.eks. må gøres en indsats for at forbedre den gensidige anerkendelse af skifteretsattester, administrative dokumenter, der kræves til ajourføring af ejendomsregistre osv. Hvad angår fuldbyrdelse, agter jeg at iværksætte de nødvendige høringer og hele det forberedende arbejde så snart som muligt inden for de områder, der allerede er omtalt (som f.eks. fuldbyrdelse uanset appel og foreløbige retsmidler, transparens omkring skyldneres aktiver og arrest i bankindeståender), og at indkredse andre foranstaltninger, der kan være nødvendige for at sikre en effektiv fuldbyrdelse af retsafgørelser.